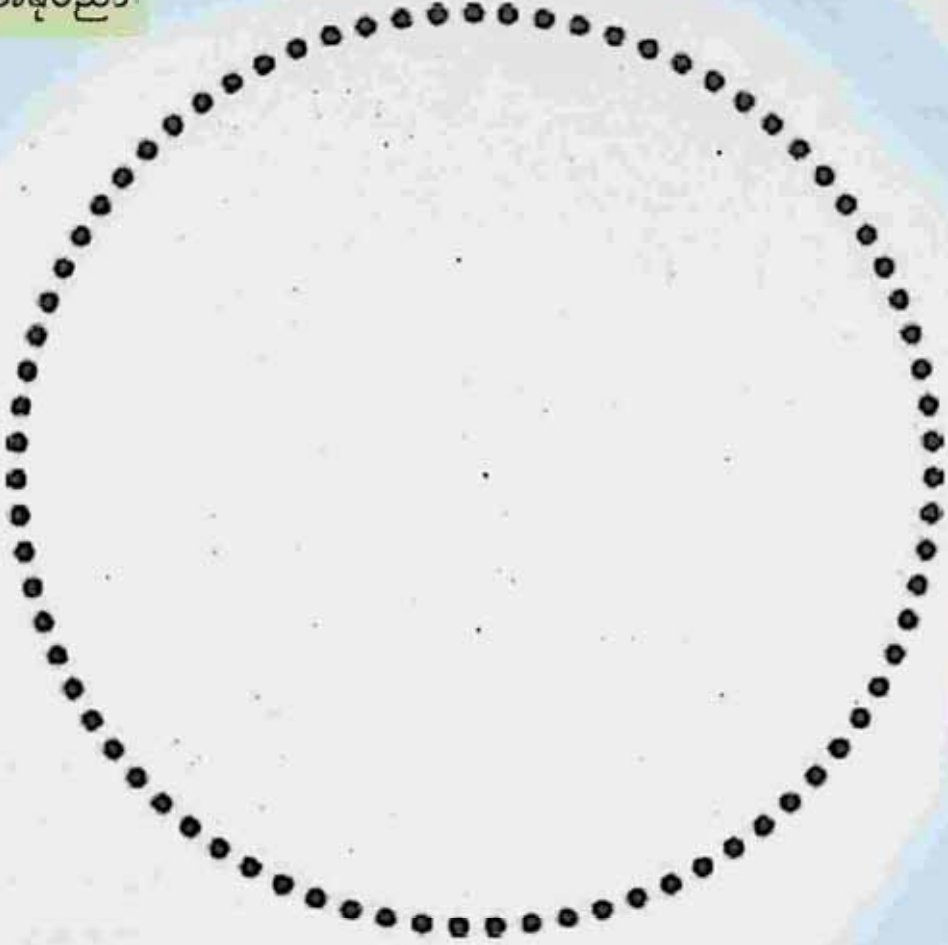

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မင်းခိုင်စိုးစန်

ယုဉ်

ဒုတိယအကြိမ်

mgyoe.com

မင်းခက်စိုးစန်
သုည

ISBN 9789997115539

MKS6

9 789997 115539

3,500.00KS

သုည၊ မင်းခိုက်စိုးစန်

အပြင်အဆင်-အခမ်းအကပ်အို၊ စာမျက်နှာ ၃၄၉ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ရွှေအိမ်မှူးစာပေဇာတိပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သုည
မင်းခိုက်စိုးစန်

ရတီယာကြွင်း၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

အပိုင်း (၁)

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

ဘဝဆိုတာ တံခါးတစ်ချပ်ဖြစ်တယ်။
တံခါးရဲ့သစ်သားဘောင်ပေါ်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့
ကနုတ်ပန်းအပြောက်အမွမ်းတွေ... ပန်းပုရုပ်လုံးတွေကို
ငေးကြည့်ရင်မောနေစရာမလို...။
အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုတွေးတော တွေဝေနေစရာမလို...။
.....
ငါတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်က အဲဒီတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်
သွားဖို့ပဲဖြစ်တယ်။

(က)

သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့်...

စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံး ရယ်မောဆူညံနေရာမှ...။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာဦးလှဆင့်က ကျောင်းခန်းထဲဝင်လာသော
ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဖျတ်ခနဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က ကျူရှင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သည့်အပြင်
စေတနာပါသော၊ အသင်အပြကောင်းသည့် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်
သောကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးက သူ့ကို လေးစားရိုသေ
ကြ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က အတန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ
ဘောဖျက်၏ သစ်သားအနှောင့်ဖြင့် ကျောက်သင်ပုန်းကို တဒုန်းဒုန်း
ခေါက်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ကဲ... ငါ့ကျူရှင်ကို နာမည်ဖျက်နေတဲ့ ဒီအတန်းထဲက ဟိုမိစ္ဆာ
နှစ်ကောင်... ထစမ်း”

ဆရာဦးလှဆင့်စကားက အတန်းနောက်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်နေသော
'ချမ်း'နှင့် 'ဒီဝိုင်း'တို့နှစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းမှန်း အားလုံးက သိလိုက်

သောကြောင့် ရှေ့တွင်ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားအားလုံးက သူတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာ နောက်ဆုံးခုံတန်းဆီသို့ လည်ပြန်နောက်လှည့် ကြည့် ကြ၏။

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် (သူများတွေနောက် လှည့်ကြည့်သလို) သူတို့၏ နောက်ဘက်ဆီ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ ၏။

သူတို့၏ နောက်ကျောဘက်တွင်တော့ အုတ်နံရံသာရှိသည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်... မင်းတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူများ ရှိသေးလို့ နောက်လှည့်ကြည့်နေရတာလဲ၊ ထစမ်း... မင်းတို့ကိုပြောနေတာ”

အရင်ဆုံး ဒီဝိုင်းက ရွံ့ဆုတ်ရွံ့ဆုတ်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော်က မိစ္ဆာမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဒီဝိုင်း:(DIVINE) DIVINEဆိုတာ တန်ခိုးရှိတာ၊ ‘နတ်’လို့ပြောတာ၊ ဟောဒီကောင်နာမည်က ‘ချမ်း’၊ ချမ်း ဆိုတာ ‘မှင်စာ’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရ တယ်၊ ဒီကောင်ကမှ တကယ့်မကောင်းဆိုးရွား... ဆရာ၊ ဒီကောင့်ကိုပဲ နာနာရိုက်ပါ ဆရာ”

ဒီဝိုင်း၏စကားကြောင့် နံဘေးမှ ချမ်းက ကမန်းကတန်းလက် ပိုက်ကာ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“တစ်ခါတလေမှာတော့ နတ်တွေဟာလည်း မကောင်းဆိုးရွား တွေနဲ့ မထူးလှပါဘူးဆရာ၊ ဒီကောင်က ‘နတ်’ပေမယ့် လူတွေကို ဒုက္ခ ပေးတဲ့နတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေဆို ကျွန် တော့်ကို ‘သားလိမ္မာလေး... သားလိမ္မာလေး’နဲ့ ဖူးဖူးမှုတ်နေကြတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ချမ်းကို သူတို့တစ်အိမ်သားလုံးက ဝိုင်းပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ကြတာ... သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး တံတွေးတွေ ရွံ့နေတာပဲ”

“တိတ်ကြစမ်း... နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှင်စာပဲဖြစ်ဖြစ်... မင်းတို့

နှစ်ကောင်စလုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့နေရာမှာတော့ အတူတူပဲ... နှစ်ကောင်စလုံး မိစ္ဆာတွေ... လာ... အတန်းရှေ့ထွက်ခဲ့”

ချမ်းကော၊ ဒီဝိုင်းပါ နှစ်ယောက်သား လက်ပိုက်ခေါင်းငုံ့လျက် အတန်းရှေ့သို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်လာကြ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က ကျူရှင်ခန်း တစ်ဖက်ဘေး မုန့်ဆိုင်ဆီသို့ လှမ်း၍-

“မတင်တင်... ခဏလာပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဆရာဦးလှဆင့်က ခေါ်လိုက်သောကြောင့် မတင်တင်က မုန့်ဆိုင်ကို ခဏထားခဲ့ပြီး ကျူရှင်ခန်းထဲ တလှုပ်လှုပ်တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာ၏။ မတင်တင်က ဝလွန်းသောကြောင့် လမ်းမြန်မြန်မလျှောက်နိုင်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက တလိမ့်လိမ့်ရွေ့သည်ဆိုရုံသာ ရွေ့၏။

သူမ၏ မျက်နှာမှာ ပါးစုန့်တွေဖောင်းကားပြီး ဝဝအစ်အစ်ဖြစ်နေသလောက် အမြဲပြုံးချိုနေသောကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများက အလွန်ချစ်ကြခင်တွယ်ကြသည်။ ကျူရှင်မတက်ခင် သူမ၏ဆိုင်မှာ မုန့်ဝယ်စားကြရင်း သူမ၏ ဝဝအစ်အစ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စကြနောက်ပြောင်ကြ၏။

အခုလည်း ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့နှစ်ယောက် သွားပြီးနောက်ပြောင်သောကြောင့် မတင်တင်က ဆရာဦးလှဆင့်ကို တိုင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအားလုံး စိတ်ထဲကမှန်းဆကြည့်နေကြသည်။

မတင်တင်က အတန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသော ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းတို့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း...

“သူတို့နှစ်ယောက်ပဲဆရာ... ကျွန်မကို နောက်တာ”

ဆရာဦးလှဆင့်က ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းတို့ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က မတင်တင်ကို ‘အစ်’ မကြီး’ လို့ သွားခေါ်တယ်ဆို”

ထိုစကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံးက မတင်တင်၏ ၀၀အစ်အစ် မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်ကြသည်။

ဒီဝိုင်းက...

“ကျွန်တော့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဒီကောင်... ချမ်းကြောင့်၊ သူက အဲသည်လို ခေါ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းတိုက်တွန်းတာ ဆရာ”

ဆရာဦးလှဆင့်က ချမ်းဘက်လှည့်လိုက်၏။ ချမ်းက အလွန် ရိုကျိုးသည့် မျက်နှာအမူအရာလေးဖြင့် မျက်လုံးကို ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်နေ၏။ နောက်...

“ဒီလိုပါ ဆရာ... ကျွန်တော်က မြန်မာစာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ အကြောင်း ဒီကောင် သိပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဟောဒီကောင်... ဒီဝိုင်းက မတင်တင်ကို ‘အမကြီး၊ ‘အမကြီး’ဆိုပြီး ခေါ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်က ‘အမကြီး’ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းဟာ တိရစ္ဆာန် အထီးအမကို ခေါ်ရာရောက်ကြောင်း ရှင်းပြတာပါ”

“အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးလို့ အစ်မ၊ နှမလို သဘောထားပြီး ခေါ်မယ်ဆိုရင် ‘အမ’ဆိုတဲ့ သတ်ပုံက မှားပါတယ် ဆရာ။ ‘အ’ကို ‘စ’သတ် အစ်မလို့ရေးမှ သတ်ပုံအမှန်ပါ။ ဒါကို ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ဒီဝိုင်းသိပါစေတော့လို့ ရှင်းပြပြီး သတ်ပုံမှာရေးတဲ့အသံ ထွက်အတိုင်း ‘အစ်’မကြီး’လို့ ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ၀၀အစ်အစ် မိန်းမကြီး လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။”

မှင်သေသေနှင့် ရှင်းပြနေသော ချမ်း၏စကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံများ တဝေါဝေါ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဆရာဦးလှဆင့်ကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲက ရယ်ချင်သလိုဖြစ်မိသော်လည်း မျက်နှာထားကို တမင် ခပ်တင်းတင်းတည်ထားလိုက်ပြီး...

“ဪ... မင်းက ငါ့ကိုတောင် လူလည်ကျချင်တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သတ်ပုံအမှန်ပါ... မယုံရင် မြန်မာစာဆရာကို မေးကြည့်ပါ ဆရာ”

“အေး... အခုတော့ ငါ့ရဲ့ သတ်ပုံကို မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီပေါ့ကွာ၊ လာစမ်း... ခွေးကောင်နှစ်ကောင်... ရှေ့တိုး၊ ငါကတော့ ဟောသလို... ဟောသလို သတ်တာကွ”

“ခွပ်... ခွပ်”

ဆရာဦးလှဆင့်က သူ၏ကြီးမားသောလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့နှစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းချိုစောင်းကို ခွပ်ခနဲ ခွပ်ခနဲ မြည်အောင် ခေါက်လွှတ်လိုက်သည်။

ချမ်းကော ဒီဝိုင်းပါ မျက်နှာများ မရှုမလှ ရှုံ့မဲ့သွားကြပြီး ပူထူသွားသည့် ဦးခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ပွတ်ကြသည်။

သူတို့ အလွန်ချစ်ကြောက်ရိုသေသော ဆရာ၏လက်သံဖြစ်သောကြောင့် စောဒက မတက်ရဲ။ အသံထွက်၍ပင် မညည်းညူရဲ။ ကြိတ်မှိတ်ခံရ၏။

ဆရာဦးလှဆင့်က...

“ကဲ... မတင်တင်၊ ဆရာ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်... ဆရာ တပည့်တွေကို ဆရာ ဆုံးမပါ့မယ်။ နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကဲ... ဟိုနှစ်ကောင်”

ချမ်းကော၊ ဒီဝိုင်းပါ မတင်တင်ကို ကမန်းကတန်းတောင်းပန် ကြသည်။ မတင်တင် ပြန်သွားသောအခါ ဆရာဦးလှဆင့်က သူတို့ နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ပြီး...

“ခွေးကောင် နှစ်ကောင်၊ မင်းတို့ကို အတန်းထဲမှာ စာတော်တာ က လွဲပြီး ကျန်တာ ဘယ်နေရာမှာမှ အလစ်ပေးလို့မရဘူး... လစ်တာ နဲ့ ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်တွေ၊ အတန်းထဲမှာ ဟိုလူ့ကို နောက်လိုက်၊ ဒီလူ့ကို ပြောင်လိုက်နဲ့... ပြီးရင် အချင်းချင်းလည်း ချောက်တွန်းကြ သေးတယ်၊ သွား... ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်... စာကျက်ကြ၊ အခုလာ မယ့် လပတ်စာမေးပွဲမှာ အမှတ် ၉၀ မကျော်လို့ကတော့ မင်းတို့ကို ငါ့ကျူရှင်က ထုတ်ပစ်မယ်... နားလည်လား၊ အဲဒါ မင်းတို့အတွက် ဒဏ်ပေးတာပဲ၊ ကဲ... သွားတော့”

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းတို့ သူတို့နေရာ သူတို့ပြန်ထိုင်ပြီးသောအခါ ဆရာ ဦးလှဆင့်က တစ်တန်းလုံးကို မျက်စိတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“ကဲ... တပည့်တို့အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ... ဆရာ ဟောဒီ ကျူရှင်ကို တည်ထောင်ထားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုက တကယ့်စာသင် ကျောင်းကြီးတွေလောက် မတတ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တတ်နိုင် တဲ့ တစ်ဒေါင့် တစ်နေရာကနေပြီးတော့ ထူးလည်းထူးချွန်၊ လိမ်လည်း လိမ်မာတဲ့ ကျောင်းသားကောင်းလေးတွေ ပျိုးထောင်မွေးထုတ်ပေးချင်လို့ ပဲ”

ဆရာက စကားကို ခဏဖြတ်ပြီး သူ့တပည့်များကို အကဲခတ် သလို တစ်ချက် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ နောက်...

“ဒါကြောင့်မို့... ဆရာကျူရှင်မှာ ဘာသာစုံဆရာတွေ အချိန်ပြည့် သင်ကြားဖို့ ငှားပေးထားတယ်၊ စာသင်ချိန် မရှိတဲ့ရက်တွေမှာ စာကျက် ချိန် သတ်မှတ်ပေးထားပြီး မင်းတို့ကို ကူညီဖို့ စာကျက်အကူ (Study

Guide)တွေလည်း စီစဉ်ထားပေးတယ်။ ကဲ... မင်းတို့ဘက်ကကော ဆရာစေတနာကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ စာကြိုးစားဖို့ ဆန္ဒမရှိကြဘူးလား ကွာ”

“ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာ”

ကျောင်းသားအားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေလိုက်ကြသော ကြောင့် ဆရာဦးလှဆင့် ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြုံး၏။ ထို့နောက်... လေသံချိုချို အေးအေးဖြင့်...

“အေး... စာလည်း ကြိုးစားကြ၊ စည်းကမ်းကိုလည်း ရိုသေကြ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဒီကျောင်းရဲ့ သိက္ခာမကျစေနဲ့... ကြားလား၊ ဟောဒီ ကျောင်းဟာ မင်းတို့အားလုံး ပိုင်တဲ့ကျောင်းပဲ”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်သို့ ကိုယ်ကို တိုးကပ်ရွှေ့ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“ဒါဆို... ဒီကျောင်းကြီးကို ငါတို့အားလုံး ရောင်းစားလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ချမ်းက တစ်ချက်ကျိတ်ရယ်လိုက်ရင်း...

“တိရစ္ဆာန်ကောင်... မင်း ကျက်သရေမရှိတဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ပေါက် ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့... ဆရာ သိသွားရင် ထပ်ပြီး အဆော်ခံ နေရဦးမယ်”

“အေးကွာ... ဗေဒင်ကတော့ ငါ့ကို ဟောထားသား... ငါ့ဂြိုဟ် သက်က ရာဟုထဲ ဝင်နေတယ်တဲ့၊ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဆရာအရိုက်ခံရတာ၊ ကျွတ်... ကျွတ်”

“သေလိုက်ပါလားကွ၊ မင်းအရိုက်ခံရတာ ဂြိုဟ်သက်က ရာဟု ထဲ ဝင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ချုံထဲဝင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပါးစပ် ကြီးကိုက အငြိမ်မနေလို့ အရိုက်ခံရတာ”

ချမ်းက သွားကိုစေ့ထားပြီး လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။
ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်လှည့်ကာ မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း...

“အောင်မာ... ငါ့အပြစ်ချည်းပဲလား၊ မတင်တင်ကို အဲသည်လို ခေါ်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူမြှောက်ပေးတာလဲ၊ မင်းပဲ ချောက်တွန်းတာ မဟုတ်လားကွ... ချမ်း၊ မင်းအပြစ်လည်း ပါတယ်”

ချမ်းက ဆရာဦးလှဆင့် မမြင်အောင် စာရေးစားပွဲခုံအောက်မှ ခြေထောက်ဖြင့် ဒီဝိုင်းဘက်ကို လှမ်းကန်ရင်း...

“ဪ... မနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မင်း ငါ့ကို ချောက် တွန်းခဲ့တာကျတော့ကော... မင်း မေ့သွားပြီလား ဒီဝိုင်း”

ချမ်း၏စကားကြောင့် မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးမိပြီး ဒီဝိုင်း မျက်ဝန်းတွေ ပြုံးရယ်လက်ပလာ၏။

မနေ့က...။

(ခ)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဒီဝိုင်း ထိုင်နေသောစားပွဲအပြင်
တခြားဝိုင်း နှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းသာ ရှိ၏။

ဒီဝိုင်းက လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ
သုံးနာရီသာ ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟင်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ငါ အိမ်က ထွက်လာတုန်းကတောင် သုံးနာရီရှိနေပြီပဲ...

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့နာရီ ရပ်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်နှနာရီတောင် ရှိနေပြီလဲ မသိဘူး၊ ကျူရှင်တော့
နောက်ကျတော့မှာပဲ... ဟိုကောင်... ချမ်းကလည်း ခုထိမလာသေးဘူး။”

သည်နေ့ စာသင်ချိန်က ဆရာဦးလှဆင့်၏ဘာသာဖြစ်သော
ကြောင့် နောက်မကျချင်။ ဆရာက အတန်းထဲသို့ နောက်ကျပြီးမှ
ဝင်လာသည်ကို မကြိုက်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးတတ်သည်။

အပြစ်ပေးခံရမည်ကို သိပ်စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသော်လည်း ဆရာ
စေတနာကို အစွန်းအကွက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မိသလိုဖြစ်သွားမှာ

စိုးရိမ်သည်။ နောက်တစ်ချက်က... ရူပဗေဒဘာသာရပ်အတွက် စာကျက်အကူ(Study Guide)အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ့ခန့်ထားသော ကျူရှင် စာရေး လှမောင်မောင်ညွန့်နှင့် ပြဿနာတက်ရမည်။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုထားပြီး (အောင်စာရင်း မထွက်သေးသော်လည်း) သူ့ကိုယ်သူ့ ငါးဘာသာ ဂုဏ်ထူးပါမည်ဟု သေချာပေါက် သတ်မှတ်ကာ လူကြား သူကြားတွင် ခပ်တည်တည် ကြွားဝါတတ်သူဖြစ်၏။

ဆရာက သူ့ကို ကျူရှင်စာရေးအဖြစ်သာ ခန့်ထားသော်လည်း သူက သူ့စာတော်လွန်းသောကြောင့် ကျောင်းသားများအတွက် စာကျက်အကူ(Study Guide)အဖြစ် မကြာခင် ခန့်အပ်လိမ့်မည်ဟု ကျိတ်ပြီးယူဆနေသည်။

စာကျက်ချိန်များတွင် (Study Guide)အဖြစ် တာဝန်ယူသော မဟာသိပ္ပံနည်းပြများ မလာနိုင်၍ ပျက်ကွက်သည့်အခါများတွင် သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ဒီနေ့... မင်းတို့ရဲ့(Study Guide)မလာနိုင်လို့ သူ့ကိုယ်စား ငါက ဝင်သင်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ စင်ပေါ်တက်ပြီး ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးဖြင့် သင်တတ်သည်။

ကျောင်းသားအားလုံးက သူ့ကို အမြင်ကတ်သော်လည်း ဆရာ ဦးလှဆင့် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မည်စိုး၍ ဘယ်သူမှ မတိုင်ကြ။ သူ့ကို ရယ်စရာတစ်ခုလိုသာ သဘောထားကြသည်။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းကို လုံးဝကြည့်မရ။

“အလကား... သူတို့ကိုယ်သူတို့ စာတော်တယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်း နေတဲ့ကောင်တွေ၊ ဒီကောင်တွေ ငါ့လောက် တော်လို့လား”

ဟု ကွယ်ရာတွင် မဆီမဆိုင် ပုတ်ခတ်အသားယူပြောတတ်၏။
ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ချဲ့ကား၍ ဆရာဦးလှဆင့်ကို တိုင်ကြားတတ်
သည်။

ဆရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ချမ်းနှင့်
ဒီဝိုင်းက လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဝေးဝေးက ရှောင်၏။

သည်နေ့ လှမောင်မောင်ညွန့် အတန်းစောင့်မည့်အချိန် ဖြစ်သော
ကြောင့် သူတို့နောက်ကျလျှင် ပြဿနာတက်နိုင်သည်။

“ဟိုကောင် ‘ချမ်း’ကလည်း ဒီနေ့မှ နောက်ကျနေလိုက်တာ...
ခွေးမသား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ချမ်းကိုစောင့်ရင်း ဒီဝိုင်းတစ်ယောက်
တည်း စိတ်တိုနေ၏။

ရေနွေးကြမ်းကို ငဲ့ရင်း ဒီဝိုင်း၏မျက်လုံးအစုံက တစ်ဖက်ဝိုင်း
သို့ ရောက်သွားသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲတွင် တိတ်တခိုးပြုံးမိလေသည်။
တစ်ဖက်ဝိုင်းတွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိ စုံတွဲတစ်တွဲ
ထိုင်နေ၏။ လင်မယားတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမည်ထင်
သည်။

“အင်း..... ငယ်ရည်းစားတွေ ပြန်ဆုံစည်းတာ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ဒီဝိုင်းတွေးမိ၏။

အမျိုးသားကြီးက ထိပ်အနည်းငယ် ပြောင်စပြုပြီ။ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊
စပိုရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် လူကြီးပုံ သိပ်
မပေါက်လှ။

အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ မေးစေ့နှစ်ထပ်နှင့် ပါတိတ်
ဝမ်းဆက် လက်ပြတ်ခါးတိုအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ထဘီဘေး

အထက်တွင် ဗိုက်ခေါက်သားအရစ်လိုက်ပေါ်နေ၏။ ဆံပင်တိုတိုကို ခေတ်မီပုံသွင်း အလှပြင်ထားပြီး ရွှေလက်ကောက်များကို ကျောက်ပတ် တီးစီးသကဲ့သို့ ဝတ်ထား၏။ သူမက ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထက် အနည်း ငယ် အသက်ပိုကြီးပုံပေါ်သည်။

“မောင်လေး... ဘာငိုငိုနေတာလဲ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လေ”
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တယုတယ ဇွန်းနှင့်မွှေ ပေးနေသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ကျွန်တော်ကလည်း မမနဲ့ တွေ့ရတာနဲ့ အားလုံး ကို မေ့တော့တာပဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဟင်း... မောင်လေးနော်... သိပ်ပိုတာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒီဝိုင်း ရယ်ချင်လာ၏။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လူရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသောစကားများက တိုးသော် လည်း ပီပီသသပင် ကြားနေရ၏။

စားပွဲထိုးကလေးများကလည်း ထိုအန်ကယ်ကြီးတို့ စုံတွဲကို ကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ လူငယ်များက လည်း ကျိတ်ရယ်ကြ၏။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် အန်ကယ်ကြီးနှင့် အန်တီကြီးတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ‘မောင်လေး’နှင့် ‘မမ’ခေါ်ဝေါ် ယုယနေကြပုံသည် လူငယ်များ မျက်စိထဲတွင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

အန်တီကြီးက...

“မောင်လေး... အဲသည်လို ငိုငိုမနေနဲ့ကွာ၊ စကားပြောလေ”

“ကျွန်တော်က မမ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်နေချင်တာ”

“အို...”

စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က ရေဇွေးအိုးများကို တိုက်ချွတ်

ဆေးကြောနေရင်း ‘ခစ်’ခနဲ ရယ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲသို့ ချမ်းက အပြေးအလွှား ဝင်လာ၏။ ဒီဝိုင်းက စိတ်တိုတို ဖြင့်...

“ခွေးမသား... အပုပ်ကောင်၊ ခုမှလာရသလားကွ... ငါစောင့်နေ တာ ကြာလှပြီ”

“ဆောရီးကွာ... ငါ အိပ်ပျော်သွားလို့ကွ၊ နှိုးစက်သံပတ်ပေးထား ဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ဒီနေ့ကျမှကွာ... ကျူရှင်နောက်ကျရင်တော့ ပြဿနာ ပဲ၊ ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ ဒီဝိုင်း”

“ငါ့နာရီလည်း ရပ်နေတယ်ကွ၊ နေဦး... နေဦး”

ဒီဝိုင်းက တစ်ဖက်စားပွဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အန်ကယ် ကြီး၏လက်တွင် လက်ပတ်နာရီကို မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့်... ဒီဝိုင်းက...

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း၊ ဟိုဘက်က အန်ကယ်ကြီးဆီမှာ နာရီလှမ်း မေးကြည့်ပါလား”

“ဟာ... ငါနဲ့မှ မသိတာ”

“ငါကြားမိတာကတော့ အဲဒီအန်ကယ်ကြီးနာမည်က ဦးမောင် လေး ဆိုလားပဲ”

ဒီဝိုင်း၏စကားကြောင့် ချမ်းက တစ်ဖက်ဝိုင်းမှပြောနေသော စကားသံများဆီ အာရုံရောက်သွားသည်။ အန်ကယ်ကြီးက နူးညံ့သော အပြုံးဖြင့်...

“ကျွန်တော်တော့ လက်ဖက်ရည်တောင် မသောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံနေသလိုပဲ”

“ဟင်း... မောင်လေးနော်... စကားသိပ်တတ်နေတယ်”

ချမ်းက...

“ဗျို... အန်ကယ်ဦးမောင်လေး... ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ”

တစ်ဆိုင်လုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြသောကြောင့် အန်ကယ်
ကြီး ရှက်သွားပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ...

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ငါ့ကို နောက်စရာများ အောက်မေ့လို့
လား”

“ဗျာ... ကျွန်တော်... ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

ထိုစဉ် ဒီဝိုင်းက အန်ကယ်ကြီးနှင့် ချမ်းတို့ကြားတွင် ကမန်း
ကတန်း ဝင်ရပ်ပြီး...

“ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်
တော့် သူငယ်ချင်းက ဒါ... သိပ်မကောင်းလို့ပါ”

ဒီဝိုင်းက ဦးခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ‘ဦးနှောက်မကောင်းဘူး’
ဟူသော သင်္ကေတဖြင့် လက်ဖဝါးခါပြု၏။ ချမ်းကလည်း အခြေအနေ
ကို ရိပ်မိသွားပြီး မျက်လုံးလေး ချာလည်ချာလည် လုပ်နေသည်။

ဗိုက်ရွဲရွဲအန်ကယ်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“တောက်၊ လူပုံစံတွေက မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့... ငါ
စိတ်ရှိလက်ရှိလုပ်ရရင်တော့ သေတော့မှာပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း... သွားစမ်း
ကွာ... သွားကြစမ်း၊ ငါ လက်ယားနေပြီနော်”

“အန်ကယ်... မသန့်တာတွေ လျှောက်ကိုင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊
သဲနဲ့နည်းနည်းပွတ်ထားလိုက်ပါလား”

ချမ်းက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဝင်ပြောသောကြောင့် အန်ကယ်
ကြီး ပိုဒေါသဖြစ်သွား၏။ ချမ်း၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တော့မလို
လက်ဝါးကြီးကို မြှောက်လိုက်ပြီး...

“ဟာ... ခွေးမသားလေးတွေ... ငါ...”

“ဆောရီး... ဆောရီး၊ ကန်တော့ အန်ကယ်.. ကန်တော့... ခွင့်
လွှတ်ပါ”

ချမ်းကော ဒီဝိုင်းပါ လက်အုပ်ကလေး ချီကာချီကာဖြင့် မနည်း
တောင်းပန်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်ပြင်ရောက်သောအခါ ချမ်းက...

“ခွေးမသား... ဒီဝိုင်း အပုပ်ကောင်၊ မင်း တော်တော်ယုတ်မာတာ
ပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ... ‘မာ’တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သိပ်
ကောင်းတာကွ၊ ကျန်းမာတာ... ခိုင်မာတာ... လိမ္မာတာ၊ အားလုံး
‘မာ’တာချည်းပဲ၊ မမာရင်တော့ မကောင်းဘူးကွ၊ လူမမာကြီးဖြစ်သွား
လိမ့်မယ်”

“မာရင် မကောင်းတဲ့အရာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ ပထမတစ်မျိုးက
စားစရာ ထမင်းတို့၊ မုန့်တို့... ဒုတိယအမျိုးအစားက အတွေးအခေါ်
ပဲ”

အခန်း (၂)

ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ကို
အလင်းရောင်ကျနေတယ်...။
အလင်းကွယ်သွားတဲ့အခါ ကျောက်တုံးပေါ်
အမှောင်ရိပ်ကျလာမှာပဲပေါ့။
ကျောက်တုံးဟာ ဘာမှမပြောင်းလဲသွားပါဘူး။

လူတွေဟာ ကိုယ်ကောင်းမှုပြုတဲ့အခါ
တစ်လောကလုံး သိစေချင်ကြတယ်။
ကိုယ်က မကောင်းမှုပြုတဲ့အခါကျတော့
တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ကြပြန်ဘူး။

လောက ကတော့ ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူး။
သင့်စိတ်ကသာ အလင်း-အမှောင်ကို ထွန်းညှိနေတာပါ။

(က)

မိုးစက်တွေ တဖွဲဖွဲ ရွာချနေသည်။ သစ်ပင်ကိုင်းခက်တွေ လေ အငွေ့မှာ ကိုင်းညွတ်ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ စာသင်ခန်းမ ခေါင်မိုးသွပ်ပြားပေါ် အုန်းလက်တို့ ထိခတ်ပွတ်တိုက်သံ တရဲရဲ ကြား ရသည်။

ချမ်းက စာသင်ခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ မိုးစက်များကို ငေး ကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။ ကြည့်စမ်း... သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ မိုးစက်ကလေးတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ လုံးဝိုင်းတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ရှိနေတာလဲ? ဒါဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီးကကော ဘယ်သူမှ မပြုပြင်ဘဲနဲ့ လုံးဝန်းတဲ့ ပုံ သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေရတာလဲ? နေတွေ၊ လတွေကကော ဘာဖြစ်လို့ သူ့အလို လို လုံးဝန်းနေတာလဲ?

စကြဝဠာကြီးအတွင်း နေကို လှည့်ပတ်နေသော ဂြိုဟ်သွား လမ်းကြောင်းတို့သည်လည်း လုံးဝန်းသည့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည်။ အသေး ငယ်ဆုံး အက်တမ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ဗဟိုဝတ်ဆံ(nucleus)ကို လှည့် ပတ်နေသည့် အီလက်ထရွန်တို့၏ လမ်းကြောင်းသည်လည်း လုံးဝန်း သည့် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည်။ သတ္တဆဲလ်တစ်ခု၏ အခြေခံသည် လုံးဝန်း သော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည်။

သဘာဝတရားဆိုတာ ဘာလဲ ?
ဘာဖြစ်လို့ အရာရာကို လုံးဝန်းတဲ့ အခြေခံပုံသဏ္ဍာန်ရှိအောင် တည်ဆောက်ပေးထားတာလဲ... ?

ကံကြမ္မာဆိုသောအရာကိုသာ မျက်စိဖြင့် မြင်တွေ့ခွင့်ရပါက ထိုအရာသည် လုံးလုံးဝန်းဝန်းပုံသဏ္ဍာန်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ချမ်းတွေးမိ၏။

ဘုရားရေး... ကံကြမ္မာဆိုတာ လောက်စာလုံးလိုဟာမျိုးကြီးလားကွယ်... (ကံကြမ္မာသည်သာ လောက်စာလုံးတစ်လုံးဖြစ်မည်ဆိုပါလျှင် ထိုလောက်စာလုံးဖြင့် သူ မကျေနပ်သူများ၏ နောက်စေ့ကို ပစ်ချင်ပါသည်။)

သုညသည် လုံးဝန်းနေ၏။ ထိုသုည၏ လုံးဝန်းမှုထဲတွင် အရာခပ်သိမ်းရှိသည်။

စကြဝဠာသည် သုညထဲမှနေ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အကြောင်း ရူပဗေဒပညာရှင် George Gamour က အိုင်းစတိုင်းကို ပြောခဲ့သည်။ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး၏ စွမ်းအင်(Energy)စုစုပေါင်းတန်ဖိုးသည် သုညဖြစ်သည်ဟု အက်ထရွိုင်ယွင် ဆိုသူက ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် တွက်ချက်ပြခဲ့သည်။

ချမ်းက 'သုည'ကို လေးနက်ဖြူစင်စွာ ယုံကြည်သည်။

*

ချမ်း၏ဘေးတွင် ဒီဂိုင်းက စာသင်ခန်းနံရံကို ကျောဖြင့်မှီရင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ နတ်ရှင်နောင်၏ ရတုတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေသည်။

ချမ်းက...

“ဟေ့ကောင်... ဒီဝိုင်း၊ မင်းပါးစပ်ကပွစိပွစိနဲ့၊ သွားမရှိတဲ့အဘွားကြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း စားနေတာကျနေတာပဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မင်း နားမလည်ရင် အသာနေစမ်းပါ ချမ်းရာ... ငါက နတ်ရှင်နောင်ရဲ့ ရတုကို ခံစားပြီး ဆိုကြည့်နေတာကွ”

“အောင်မာ... အပုပ်ကောင်၊ မင်းကများ နတ်ရှင်နောင်နဲ့ မင်းနဲ့ အဝေးကြီး... တူတာဆိုလို့ တစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဖင်ကို တံကျင်လျှိုပြီး အသတ်ခံရမှာလေ”

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး ဆဲလိုက်သည်။

ချမ်းက...

“မင်းဘာသာမင်း... ရတုမကလို့ ဘာကြီးပဲရွတ်ရွတ်... မျက်စိတော့ မှိတ်မထားနဲ့ကွ၊ ဟိုကောင်... လှမောင်မောင်ညွန့်လာမှာ... တော်ကြာ... စာကျက်ချိန်မှာ အိပ်နေတယ်ဆိုပြီး ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်”

ချမ်း ပြောနေချိန်မှာပင် အတန်းထဲသို့ လှမောင်မောင်ညွန့် ဝင်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေ ဝတ်စားထားသောကြောင့် ဇာတ်မင်းသားနှင့် တူနေ၏။ ရွှေဆွဲကြိုးများ၊ ရွှေလက်စွပ်များ၊ ရွှေလက်ပတ်ကြိုးများကို သူ့အမေမိုက်ထဲမှာကတည်းက တစ်ပါတည်း တပ်ဆင်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဝတ်လာသည်။

မျက်နှာတွင်လည်း စနိုးဟုခေါ်သော ဖြူဖပ်ဖြူရော်ပစ္စည်းများကိုလည်း ယောက်ျားတန်မယ့် မရွံ့မရှာ လိမ်းကျံသုတ်လူးထား၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းရှိရာ အတန်းထောင့်သို့ မျက်လုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စာသင်ခုံပေါ်သို့ တက်သည်။ လက်ထဲတွင် မြေဖြူနှင့် ဘောဖျက်ကိုကိုင်ကာ ဟန်ပါပါ ဝှေ့ယမ်းရင်း...

“အားလုံး သေသေချာချာ နားထောင်ကြပါ... အဟမ်း... အဟမ်း ဒီနေ့တော့ မင်းတို့ကို ငါပဲ စာသင်ပေးရဦးတော့မှာပဲ... အဟမ်း၊ ငါ သင်တာတွေက မြင့်လွန်းတော့ မင်းတို့ နားမလည်မှာစိုးလို့ စာမသင်ဘူးလို့ နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့... အဟမ်း... အဟမ်း... ဆရာက ငါ့ပညာကို ပဲ စိတ်ချတာလို့ တဖွဖွ ပြောလွန်းလို့... အဟမ်း...”

လှမောင်မောင်ညွန့်ကပြောပြီး ကျောက်သင်ပုန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပုလေးပေါ်မှ ရေတကောင်းကို ဖွင့်ကာ ရေတစ်ခွက်သောက်သည်။

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်...

“ဒီငတိက ချောင်းခဏခဏ ဆိုးပြနေတယ်ကွ၊ ကြည့်ရတာ တိဘီရောဂါသည်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မယ်ကွ၊ ငါတို့ကိုပါ ကူးကုန်ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစဉ်... ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ထပြီး...

“ဒီအချိန်ဟာ စာကျက်ချိန်ပါ... ကျွန်မတို့ဘာသာ ကျွန်မတို့ စာကျက်ရမယ့်ကိစ္စပဲ... ဘယ်သူမှ သင်စရာမလိုပါဘူး”ဟု ထပြော၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ကမန်းကတန်း လက်ကာပြပြီး...

“မင်းတို့ စာကျက်ရတာ သက်သာအောင် ကူညီနေတာကွ၊ ငါ သင်တာကို မင်းတို့ သေသေချာချာ လိုက်နားထောင်လိုက်ရင် စာကျက်စရာမလိုဘဲနဲ့ တစ်ခါတည်း အလွတ်ရသွားမယ်”

ကျောင်းသားအားလုံးက ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခံရဦးတော့မည်ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် သူပြောသမျှ နားထောင်နေ၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က စောစောကမှ သူ အလွတ်ကျက်လာသော ရူပဗေဒပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်နှင့် ရှင်းပြသည်။ အာခေါင်ခြောက်လာလျှင် ရေသောက်၏။ ပြောပြန်၏။

ချမ်းက...

“ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်ကွ၊ ‘ရေအားဖြင့် လည်ပတ်ရသော လေရဟတ်ကြီး’တဲ့၊ လက်စသတ်တော့... ဒီကောင့်ကို ပြောတာကိုး”

ချမ်း၏ စကားကြောင့် ဒီဝိုင်းနှင့်အတူ အနီးမှ ကျောင်းသား လေး ငါးယောက်ကပါ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသောကြောင့် အနည်းငယ် အသံကျယ်သွား၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က သူတို့ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟို... အတန်းထောင့်ကကောင်တွေ... ဘာ... တဟီးဟီး တဟားဟား လုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒီလို... အလေလိုက်နေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့တော့ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး... နားလည်လား”

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည့် တစ်ခဏမှာပင် ဒီဝိုင်း၏ အသံက ထွက်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဘာ...”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ကျောက်သင်ပုန်းဘက် မျက်နှာမူထားပြီး စာရေးရန် ပြင်နေရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။ ဒေါသဖြင့်... ‘ဘာ’ဟု ရေရွတ်ကာ ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ နောက်...

“စောစောက စကားကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ လှမောင်မောင်ညွန့် ဒေါသပိုထွက်လာသည်။ အသံကုန် အော်ဟစ်ပြီး မေး၏။

“ပြောလေကွာ... ငါမေးနေတယ်၊ ‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး’ လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ဒီဝိုင်းက အေးအေးဆေးဆေး ဖြည်းညင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက် ပြီး...

“နပိုလီယန် ပြောတာပါခင်ဗျာ”

ထိုအဖြေကြောင့် လှမောင်မောင်ညွန့် ကြောင်သွားပြီး ဘာပြော ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြ သည်။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ဒေါသဖြင့် လက်ထဲမှ မြေဖြူကို ဖိချိုး ပစ်လိုက်ပြီး...

“ကျက်သရေ မရှိတဲ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ငါ့ကိုပြောင်စပ်စပ် မလုပ်နဲ့... ငါက မင်းတို့နားလည်ပါစေတော့ဆိုပြီး အားကြီးမာန်တက် သင်ပေးနေတာ၊ ဘာမှတ်သလဲ... ရူပဗေဒမတတ်ရင် ခွေးဖြစ်သွားမယ်”

ချမ်းက ရိုသေစွာ လက်ပိုက်ရင်း မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ထိုင် နေရာမှ ထ၏။ နောက်...

“ကျွန်တော့် အဘိုးလည်း ရူပဗေဒ မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခွေး တော့ ဖြစ်မသွားဘူးခင်ဗျာ... ခုထိ အိမ်မှာ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က လက်ထဲမှာ မြေဖြူခဲအပိုင်းအစများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ဖိနင်းပစ်လိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်... သိမယ်”

ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး အတန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ ၏။ ဒီဝိုင်းက သူ့ညာဘက်လက်ဖဝါးကို ထောင်လိုက်သည်။ ချမ်းက လည်း ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ကာ သူတို့နှစ်ဦးသား လက်ဖဝါးချင်း ‘ဖြန်း’ ခနဲ ရိုက်လိုက်ကြသည်။

*

(ခ)

◆ ရေခွက်တစ်ခွက်ရဲ့ အသုံးဝင်မှုဟာ ဘယ်အပေါ်မှာ မူတည် သလဲ။

◆ ရေခွက်ရဲ့ အပြင်နံရံပေါ်မှာ ခြယ်သထားတဲ့ ကနုတ်ပန်းတွေ အပေါ်မှာလား။ အနားကွပ်ထားတဲ့ ရွှေစင်ရွှေသားတွေရဲ့ တန်ဖိုး တွေ ပေါ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ်...

◆ ရေခွက်ရဲ့အတွင်းက လစ်ဟာနေတဲ့ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်မှု အပေါ်မှာလား။

ရွှေကွပ်ကာ ကနုတ်ပန်းပြောက်များ စီခြယ်ထားသော ရေခွက် တစ်ခွက်ရှိသည်။ ထိုခွက်၏အတွင်းသို့ သဲများ အပြည့်ဖြည့်လိုက်သော အခါ ရေခွက်အဖြစ် အသုံးပြု၍ မရတော့။ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်ယူဖို့ ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

ရေခွက်၏ အနှစ်သာရသည် အတွင်း၌ ဗလာဟင်းလင်း စင် ကြယ် လစ်ဟာနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

လူတွင် အပြင်အခွံနှင့် အတွင်းကိုယ်ထည်တို့ ရှိသည်။ လူ

အတော်များများသည် အပြင်အခွံကို ရွှေချဖို့ရန် ကြိုးပမ်းနေကြ၏။

*

ဒီဝိုင်းက စာသင်ခန်းအဝ ရေအိုးစင်ပေါ်မှ ရေခွက်ကိုကြည့်ရင်း တွေးနေမိ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာ အပြင်ခွံကို ရွှေချထားပြီး အတွင်းမှ အတ္တသဲမှုန် အမှိုက်များဖြင့် ပြည့်နေသည့်လူများကို သူက 'အခေါင်းပိတ်လူသားများ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ (သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဗလာဟင်းလင်းစင်ကြယ်နေသည့် ရေခွက်တစ်ခွက်ဖြစ်ရန်သာ အလိုရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်)

'တန်ဖိုးအစစ်ဆိုသည်မှာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်ခြင်းသာ' ဖြစ်သည် ဟု သူ အခိုင်အမာယုံကြည်သည်။

ဒီဝိုင်းက သောက်ရေခွက်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ သူ့အကြည့်ကို ဆရာဦးလှဆင့်ဆီ ရွှေ့လိုက်သည်။ ဆရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ရင်း လှမောင်မောင်ညွန့် ပြောသမျှကို စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်နေ၏။

လှမောင်မောင်ညွန့် စကားဆုံးသည့်အခါ ဆရာက အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေပြီး...

“ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူမှားပြီး ဘယ်သူမှန်တယ်လို့ ဆရာမဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။ ဆရာ့ဆန္ဒကတော့ကွာ... ဒီကျောင်းမှာ အားလုံးတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြတာပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီတော့...”

ဆရာက စကားကို ဖြတ်ထားပြီး ဒီဝိုင်းနှင့်ချမ်းတို့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ နူးညံ့သောအကြည့်သည် မီးခိုးရောင်မှိုင်းနေ၏။

စာသင်ခန်းအပြင်တွင် မိုးစက်တို့ ကြွေကျနေသံ တဖြောက်
ဖြောက် ကြားရသည်။ လေငွေ့သည် အေးမြနေ၏။

ဆရာက...

“ဒီတော့... ချမ်းနဲ့ဒီဝိုင်းက တောင်းပန်လိုက်စေချင်တယ်၊ ကဲ...
ဘယ်လိုလဲ သားတို့... ဆရာပြောတဲ့စကားကို နားထောင်မှာလား”

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်း ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်သည်။

“နားထောင်ပါ့မယ် ဆရာ”

“လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်
ဆရာ”

ဆရာဘေးတွင် ထိုင်နေသော လှမောင်မောင်ညွန့်၏ မျက်နှာက
ရုတ်တရက် တင်းမာသွားပြီး...

“ဒီလို တောင်းပန်တယ်ပြောရုံနဲ့တော့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး
ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်မှ ကျေနပ်မယ်”

ဘေးမှ ရုပ်ကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားများက ‘ဟာ..’ခနဲ
ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံးက...

“ဘာဖြစ်လို့ ကန်တော့မှာလဲ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ရွယ်တူချင်းပဲ... ကန်တော့စရာ မလိုပါဘူးကွာ”

“ဒီကောင် သက်သက်ညစ်ပတ်တာကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ မကန်
တော့နဲ့ကွာ”

လှမောင်မောင်ညွန့်ကို စာမသင်ဖို့ ထပြီးကန့်ကွက်ခဲ့သော
ကျောင်းသူက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။

“ဆရာ... သမီး တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောလေ... အိမ၊ သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

သူမ၏နာမည်ရင်းက အိအိခိုင် ဖြစ်သော်လည်း မိဘများနှင့်

သူငယ်ချင်းများအားလုံးက 'အိမ်'ဟု ခေါ်ကြသောကြောင့် ဆရာကိုယ်
တိုင် သည်နာမည်ကို နှုတ်ကျိုးနေသည်။

အိအိခိုင်က...

“အဲဒီကိစ္စမဖြစ်ခင် ကျွန်မ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်ကို တားပါ
သေးတယ် ဆရာ၊ တကယ်ဆို သူ့မှာ ကျွန်မတို့ကို စာသင်ဖို့ ဘာ
အခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး... သူ့ဘာသာသူ...”

“အိမ်... နေ... နေ၊ ဒေါသထွက်နဲ့၊ ငါပြောမယ်”

အိအိခိုင်က ပြောရင်းနှင့် ဒေါသသံပါလာသောကြောင့် ချမ်းက
ဝင်တားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့ ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်နေ
၏။ လှမောင်မောင်ညွန့်ကို စိတ်ဆိုးသည့် အမူအရာ လုံးဝမတွေ့ရ။
ချမ်းက... ဆရာဘက်လှည့်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ၊ အကန်တော့ခံချင်တယ်ဆိုရင်လည်း
ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား ဒီဝိုင်း”

ဒီဝိုင်းက ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပြပြီး အဝေးသို့ ငေးနေ၏။
သူက ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်တစားမရှိပုံမျိုး...။

ဆရာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချပြီး ခေါင်းကိုကုတ်၏။ စာသင်ချိန်ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
ဆရာကို ခွင့်တောင်းပြီး သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အိအိခိုင်နှင့် တခြားသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကပါ အတူလိုက်လာ
ကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ သကြားပလာတာ
သုံးချပ်မှာပြီး ငါးယောက်သား အတူဝေစားကြသည်။

အစားအသောက် နည်းနည်းပါးပါးကို သူငယ်ချင်းတွေ အလှ
အယက်စားရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ချမ်းက စောစောက

ကိစ္စကို သတိမရတော့သလို ရယ်စရာမောစရာတွေ လျှောက်ပြောရင်း ပလာတာကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေ၏။

အိအိခိုင်က...

“နင်တို့နှစ်ယောက် လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကန်တော့ဖို့ သဘော တူလိုက်တာ မှားတယ်လို့ ငါတော့ထင်တယ်၊ အဲဒီကောင်က သူ့ဘက် က အသာစီးရပြီဆိုရင် နင်တို့ကို ညှာမှာမဟုတ်ဘူး။ ရေရေလည်လည် ပညာပြလိမ့်မယ်... သိလား”

ချမ်းက အရေးမကြီးသလို အမူအရာဖြင့်...

“အိမကလည်းဟာ... ပူစရာမရှိတာ နင်က ကြံဖန်ပူနေတယ်။ ဒီငတိလောက်ကို ငါက စာရင်းထဲမထည့်ဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း... တွေ့လား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချမ်းက ပါးစပ်ဟပြီး အံသွားကို လက်ညှိုး ထိုးပြ၏။ အိအိခိုင်က ချမ်း ပါးစပ်ထဲသို့ မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း...

“အင်း... ပါးစောင်ထဲမှာ ပလာတာတွေ ကျန်သေးတယ်”

“ဟာ... အဲဒါပြတာမဟုတ်ဘူး၊ အံတိုနေပြီလို့ ပြောချင်တာ”

“ဪ... ဪ”

ချမ်း စိတ်ညစ်သွား၏။ အိအိခိုင်က တစ်ချိန်လုံး ဘာတစ်ခွန်း မှ ဝင်မပြောဘဲ ပလာတာကိုသာ အားပါးတရ စားနေသည့်ဒီဝိုင်းဘက် သို့ လှည့်ကြည့်ကာ...

“နင်ကော... လှမောင်မောင်ညွန့် ဒီလိုလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လို မြင်သလဲ”

ဒီဝိုင်းက ရေနွေးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး...

“နင့်ကိုလည်း ငါက ပြန်မေးရဦးမယ်... အိမ၊ ကောင်းကင်ဟာ ဘာအရောင်ရှိသလဲ”

“အပြာရောင်ပေါ့ဟ”

“မှားတယ်... အနက်ရောင်”

အိအိခိုင်က နှာခေါင်းကို ရှုံ့ရင်း ပေါက်ကရတွေဟု ရေရွတ်၏။
ဒီဝိုင်းက ပြုံးသည်။ ထို့နောက်...

“ငါ တကယ်ပြောတာဟ... ကောင်းကင်ဟာ အပြာရောင်ရှိတယ်
လို့ နင်က ဆုံးဖြတ်တာဟာ... ကမ္ဘာပေါ်ကကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ၊
လမျက်နှာပြင်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် ကောင်းကင်ဟာ အနက်ရောင်
ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရမယ်”

ဒီဝိုင်း၏စကားကြောင့် အိအိခိုင်က တွေဝေသွားပြီး နားမလည်
သလို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ ဒီဝိုင်းက...

“ငါတို့က ကောင်းကင်လို့ မြင်နေတဲ့အရာဟာ တကယ်တော့
အလင်းသတ်သတ်ပဲ၊ အလင်းထဲမှာ ခရမ်းရောင်၊ မဲနယ်ရောင်၊ အပြာ
ရောင်ကစပြီး လိမ္မော်ရောင်၊ အနီရောင်အထိ အရောင်ခုနစ်မျိုး ပါတာ
တော့ နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကမ္ဘာမြေကို လွှမ်းထားတဲ့ လေထုထဲမှာ အဖြန့်ကြက်နိုင်ဆုံး
အလင်းက အပြာရောင်အလင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမြေပေါ်ကနေ မော့
ကြည့်ရင် အပြာရောင်ကောင်းကင်ကို မြင်ရတာ၊

“လပေါ်မှာကျတော့ လေထုမရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လမျက်နှာ
ပြင်ပေါ်ကနေကြည့်ရင် ကောင်းကင်ဟာ အနက်ရောင်ဖြစ်နေတာပေါ့”

အိအိခိုင်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောနေသော ဒီဝိုင်း၏မျက်နှာကို
စိတ်မရှည်စွာကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ...

“နင်ဟာလေ... သိပ်ဆရာကြီးလုပ်တာပဲ ဒီဝိုင်း၊ ငါမေးတာက
တစ်မျိုး၊ နင်ဖြေတာက တစ်မျိုး”

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး လေချွန်လိုက်ပြီး...

“နင့်အမေးကို ငါဖြေနေတာပဲလေ၊ လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဝေဖန် စရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းထား တဲ့ လေထုကိုပဲ မြင်ရတာ၊ ကိုယ့်အတ္တကိုပဲ ကိုယ်ပြန်မြင်ရတာ၊ အားလုံး ဟာ ကောင်းကင်ကို ကိုယ့်ရှုထောင့်ကနေ ကိုယ်ကြည့်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် မည်သူမျှ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ တိတ်ဆိတ် နေကြ၏။ ဟိုး... အဝေးက မိုးမခပင်၏ စိမ်းလဲ့ညွတ်ကိုင်းသော အရွက်အခက်တွေ ကြားမှာ အေးမြသောအရိပ်တို့ ခိုနားနေလေသည်။

ဒီဝိုင်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး လေချွန်နေ၏။ သူ လေချွန်နေသောသံစဉ်မှာ မိုက်ကယ်ဂရင်း၏ SERENA ဟူသည့် သီချင်းတေးသွားဖြစ်သည်။ SERENA ဆိုသည်မှာ လက်တင်ဘာသာ စကားအားဖြင့် ‘အားလုံးငြိမ်းချမ်းကြစေ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှအထွက်တွင် ရွတ်နောက်နောက် ပြောင် ချော်ချော်လုပ်နေသော ချမ်းကိုကြည့်၍ ဒီဝိုင်းက တိုးတိုးကပ်မေးသည်။

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း၊ ဧကန္တ... မင်းမှာ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိ နေပြီနဲ့တူတယ်... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွ... လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ငါတို့က ဒီအတိုင်း ဗလာ သက်သက် ထိုင်ကန်တော့လိုက်ရမှာလား... ဒီမှာ ငါ့ခေါင်းကို ကြည့် စမ်း၊ သူများထက် နည်းနည်းပိုကြီးမနေဘူးလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ပိုကြီးနေသလိုပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ချောင်း ပြီး အရိုက်ခံထားရတာလား”

“တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲကွာ... ငါ့ဦးနှောက်က အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်လွန်းလို့ ခေါင်းက သူများထက် ပို

ကြီးနေတာကွ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ ပြောသလိုလုပ်”
“အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး”

စကားဝါပင်ခြေရင်းတွင် အဖြူရောင်ပွင့်ဖတ်များရှိသည်။
ဆည်းဆာသည် အိပ်မက်တို့ရှိရာ ရပ်ဝန်းဒေသဆီ နားခိုရန် ပြန်
တော့မည်။ ရွှေရောင်ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်တွေ ဖြန့်ခင်းကျဲပက်ထားသလိုမျိုး
ညနေအလင်း နေခြည်သည် နူးညံ့မွှေးထုံနေ၏။

အလင်းဆိုသည်မှာ လှိုင်းမဟုတ်ပါ။ အမှုန်များသာဖြစ်ပါသည်။

*

စာသင်ခန်းထဲသို့ ဒီဝိုင်း ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ဆရာများပင်ထိုင်ရန်
သတ်မှတ်ထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ခြေတစ်ဖက်ချိတ်ကာ ထိုင်
နေသည့် လှမောင်မောင်ညွန့်ကို မသတိဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆရာဦးလှဆင့်က...

ကျောင်းလခသွင်းပြီးသူများ၏ ကတ်ပြားပေါ်တွင် လက်မှတ်
ထိုးပေးနေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး...

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလားကွ... ဒီဝိုင်း၊ ဟိုကောင် ချမ်း
ကော”

“ဒီကောင် နောက်ကျလိမ့်မယ် ဆရာ၊ ဟင်း... ဒီကောင့်ကြောင့်
တော့ ခက်ပါတယ် ဆရာရယ်... မပြောချင်ပါဘူး”

ဒီဝိုင်းကပြောရင်း နှာချေလိုက်၏။ သူ အနည်းငယ် အအေးမိနေ
သည်။ လက်ကိုင်ပဝါထဲသို့ နှပ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

“မနေ့က ကိစ္စကို သူ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် ဆရာ၊
ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်ကိုစော်ကားမိလို့ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးတဲ့”
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လှမောင်မောင်ညွန့်က

‘ဒီကောင် ဘာလာနောက်နေပြန်ပြီလဲ’ဟူသည့်အကြည့်ဖြင့် မျက်စောင်း တစ်ချက် စွေကြည့်သည်။

ဒီဝိုင်းက ပြုံးချင်နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်ကို လက်ကိုင်ပဝါ ဖြင့် ကွယ်ကာအုပ်ရင်း နှပ်တစ်ချက် ညှစ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်...

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဖျောင်းဖျတာပါပဲ ဆရာရယ်... ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊ သူ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ဆိုပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းကို ယူ... အိမ် အောက်ဆင်းသွားပြီး...”

“ဟင် ဘာလဲ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချရောလား”

“ဟင့်အင်း... အိမ်အောက်က ကြက်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး သွား ရောင်းတာ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး...

“တွေ့လား ဆရာ... ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို သက်သက်လာရီ နေတာ”ဟု ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ပြောသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

ဒီဝိုင်းက ခပ်မြန်မြန် ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီကြက်ကို ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုလှမောင်မောင်ညွန့် ကို ကန်တော့ဖို့ ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်နေပါတယ် ဆရာ... နည်းနည်း တော့ နောက်ကျမယ်တဲ့”

ဒီဝိုင်းက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာပင် ကျောင်းသားတစ် ယောက်က လမ်းမဆီ လှည့်ကြည့်မိပြီး...

“ဟော... ဟိုမှာ၊ ‘ချမ်း’ လာနေပြီ”

ချမ်းက လက်ထဲတွင် ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ဝင်လာ သည်။ ထို့နောက်... ဆရာစားပွဲပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုချင်းစီ တင် လိုက်၏။

အဝါရောင် အဆင်နုနုပုဆိုးတစ်ထည်... ထို့နောက် မျက်နှာလိမ်း စနိုးအလှဆီ တစ်ဘူး၊ ပေါင်ဒါ တစ်ဘူး၊ ထို့နောက်... သနပ်ခါးတုံး တစ်တုံးနှင့် ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်...။

သနပ်ခါးတုံးနှင့် ကျောက်ပျဉ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး လှမောင်မောင်ညွန့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ တစ်စုံတစ်ရာ မပြော နိုင်ခင်မှာပင် ဒီဝိုင်းက ရုတ်တရက်ဖြတ်၍....

“ဟာ... မင်း ဈေးဝယ်တာ သိပ်တော်ပါလား ‘ချမ်း’၊ ကြည့်စမ်း ဒါ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့် သုံးနေကျပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ် နော်... ကဲ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စေတနာကို လက်ခံပါဗျာ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ဒီဝိုင်း သူ့ကို တမင်ရိနေမှန်းသိသော် လည်း လောလောဆယ်မှာပင် သူ့မျက်နှာက သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ပေါင်ဒါတွေ လူးနေလျက်သား ဖြစ်နေသောကြောင့် အောင့်သက်သက် နှင့် ငြင်းရခက်နေ၏။

ဒီဝိုင်းက သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး...

“လာကွာ... ချမ်း၊ တို့... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်ကို ကန်တော့ပြီး တို့ရဲ့အပြစ်တွေကို ဝန်ချတောင်းပန်ရအောင်”

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့က လှမောင်မောင်ညွန့် ထိုင်နေသော ကုလား ထိုင်ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီလိုက် ကြ၏။ ချမ်းက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ လက်အုပ်ကို နဖူးဖြင့် ထိထားရင်း...

“မနေ့က လုပ်ခဲ့မိတဲ့အပြုအမူအတွက် ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ် ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

လှမောင်မောင်ညွန့်က ချမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သိပ်စိတ် မပါလှသောလေသံဖြင့်...

“ရပါတယ်”ဟုပြော၏။

ချမ်းက... ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကလည်း... အစ်ကိုကို ကွယ်ရာမှာ ‘ခွေးမသားကြီး’ လို့ ကျွန်တော် ဆဲမိပါသေးတယ်။ အဲဒါကိုလည်း နောင်တရလို့ အခုမှ ဝန်ချတောင်းပန်ရတာပါ”

“ဟေ... အင်း... အင်း... အေးလေ... ရပါတယ်”

ဒီဝိုင်းက ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ကပါ ဝင်ပြီးတော့... ‘မင်းပြောတာ မှား နေတယ်... ချမ်း၊ တကယ်တော့ လှမောင်မောင်ညွန့်ဟာ မျောက်နဲ့လဒ စပ်ကျထားတဲ့ကောင်ပါကွာ’လို့ ပြောလိုက်မိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ”

လှမောင်မောင်ညွန့်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ...

“ထားပါတော့... အင်း...”

ချမ်းက...

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်တုန်းကလည်း အစ်ကို ကာတွန်းစာအုပ်ဖတ်ပြီး တဟီးဟီးနဲ့ ရယ်နေတာတွေ့တော့... ‘လှမောင်မောင်ညွန့်’ဆိုတဲ့ အကောင် ရယ်တဲ့အသံက ဝမ်းချုပ်နေတဲ့မြင်း ဟိတဲ့အသံမျိုးပဲ’လို့ ပြော ပြီး ကဲ့ရဲ့မိပါသေးတယ်”

ဒီဝိုင်းက...

“ကျွန်တော်ကပါ ထပ်ပြီး ‘ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ... မယုံရင် လှမောင်မောင်ညွန့် သီချင်းဆိုတာ နားထောင်ကြည့်... ဒီလူ သီချင်း ဆိုတာက ဆိတ်မြည်သလို ဝက်မြည်သလို အသံမျိုးကွ’လို့တောင် ဝင် ပြောလိုက်မိပါသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်... ချမ်း”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်ဘယ်၊ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ၊ ကျွန်တော်

ကတောင် ‘လှမောင်မောင်ညွန့်ဟာ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ ဝက်အူချောင်းကြီး’လို့ ပြောပြီး ကဲ့ရဲ့မိပါသေးတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါ”

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းက တစ်ခွန်းပြောလိုက်၊ ဘေးတွင် ရပ်ကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားများက ဝေါခနဲ တစ်ခါရယ်လိုက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အသာထိုင်ရင်း နားစွင့်နေမိသည့် ဆရာကိုယ်တိုင်ပင် ကျိတ်ပြီး ပြုံးမိ၏။

ချမ်းက...

“ဟိုတစ်ရက်က... သမိုင်းဆရာက ပုဂံမင်းဆက်ထဲက ‘တရုတ်ပြေးမင်း’အကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေကို... ‘ငါတို့ကျောင်းက တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ခမျာ သူ့ကို လှမောင်မောင်ညွန့် ကြိုက်နေမှန်းလည်း သိရော ကျောင်းတောင် မတက်ရဲတော့ဘူး။ ပြေးရော...၊ လှမောင်မောင်ညွန့်မှ တကယ့်တရုတ်ပြေးမင်း အစစ်ကွ”လို့ ပြောပြီး လှောင်ခဲမိပါတယ် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျောင်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြသည်။ လှမောင်မောင်ညွန့် ရှက်ရှက်ဖြင့် စားပွဲခုံကို ဒုန်းခနဲ ထုလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ... တော်တော့၊ မင်းတို့ ဇော်ကားတာ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုပါ ထိခိုက်လာပြီ”

“ဟေ့... ဟေ့၊ တပည့်တို့၊ ရန်မဲဖြစ်ကြနဲ့လေကွာ... စကားနဲ့ ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စကို စကားနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းကြပေါ့။ ကဲ... ကဲ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း တော်တော့”

ဆရာက လှမ်းဟန်လိုက်သောကြောင့် လှမောင်မောင်ညွန့်က ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိ ပြောနေ၏။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ တောင်းလည်း မတောင်းပန်နဲ့၊ မင်းတို့

ကန်တော့တာလည်း ငါမခံချင်ဘူး၊ မြွေပွေးတွေ...”

ဒီဝိုင်းက ဆရာဘက်လှမ်းပြီး...

“ဆရာ... ဒီမှာ... သူက ကျွန်တော်တို့ကို ‘မအေပေးတွေ’လို့ ဆဲနေတယ်”

လှမောင်မောင်ညွန့် လန့်သွား၏။

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မြွေပွေးတွေလို့ ပြောတာပါ”

“မအေပေးလို့ ဆဲတာပါ၊ ငါလည်း ကြားတယ်”

ချမ်းက ဝင်ပြောသည်။ ဘေးမှ ကျောင်းသားများကလည်း ‘ဟုတ်တယ်... ဆရာ... ဟုတ်တယ်... မအေပေးလို့ ဆဲတာ’ဟု ဝိုင်းပြောကြ၏။

လှမောင်မောင်ညွန့်က ခေါင်းတစ်ခါခါ၊ လက်တစ်ခါခါနှင့် အကျောက်အကန်ငြင်းသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်လာ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ... မြွေပွေး”

ဆရာက လှမ်းကြည့်နေသောကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။ လှမောင်မောင်ညွန့်က စားပွဲပေါ်မှ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခွဲကျိကျိ စိုစွတ်စွတ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါကို ကမန်းကတန်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီဝိုင်းက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဆောရီးပဲကွာ... အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ ငါ... နှပ်တွေ ညှစ်ထားတယ်”

*

“လှမောင်မောင်ညွန့်ရဲ့ အမြင်တွေ အတွေးတွေက ပုံစံတကျ ဖြစ်လွန်းတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ တုံ့ပြန်ဆက်ဆံတဲ့ အပြုအမူက လိုက်လျောညီထွေ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မာမာတောင့်တောင့် ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

စာသင်ခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီးဖြင့်ထွက်သွားသော လှမောင် မောင်ညွန့်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ချမ်းက ခပ်တိုးတိုးလေးပြော သည်။

ဒီဝိုင်းက လက်ကိုင်ပဝါကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်ရင်း လေသံ အေးအေးဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ့်လောကကို တုံ့ပြန် တဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အမြဲတမ်း မာကျောတောင့်တင်းနေဖို့ မကောင်း ဘူး၊ အလိုက်သင့် ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နူးညံ့မှုမျိုး(flexible)ဖြစ်ရမှာ”

“မာကျောတာဟာ ‘အသေ’သဘောကွ၊ နူးညံ့တာကတော့ ‘အရှင်’ သဘော။ လူတွေကို ကြည့်ပါလား၊ ရှင်သန်နေတဲ့အချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံက ပျော့ပျောင်းတယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ သေသွားရင်တော့ မာ

ကျောတောင့်တင်းသွားရော...၊

“သစ်ပင်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ... ရှင်သန်နေတဲ့ ရွက်နုတွေက နူးနူးညံ့ညံ့ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနဲ့... မာကျောပြီဆိုရင်တော့ ခြောက်သွေ့ကြွေကျသွားတာပဲ”

ချမ်းက ပြောရင်း သစ်ပင်တွေရှိရာဆီသို့ အကြည့်ကို ရွှေ့၏။ လေငြိမ်နေသောကြောင့် သစ်ရွက်တွေ မလှုပ်မခတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်အေးမြသော အရိပ်တွေထဲမှာ အနံ့တစ်ခု လွင့်ပျံ့လာ၏။

ဘာကြောင့် ‘အရိပ်’ကို မြင်နေရသလဲ၊

အရိပ်ဆိုတာ အလင်းမဲ့ခြင်းတစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးလား... ဟု သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး တွေးမိနေကြသည်။ အလင်းမရှိလျှင် မြင်နိုင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိပါ။ သို့သော်... သူတို့ ‘အရိပ်’ဆိုသော အရာကို မြင်နေရသည်။

တကယ်တော့...

‘အရိပ်’ဆိုသည်မှာ အလင်းမဲ့သော အလင်းတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၃)

ပင်လယ်ဟာ
တောင်တန်းတွေရဲ့ဘုရင်ဖြစ်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...
ပင်လယ်ဟာ အားလုံးရဲ့ အောက်နိမ့်တဲ့
နေရာမှာ ရှိနေလို့ပဲ။

ပင်လယ်ဟာ သူ့ကို တောင်တန်းတွေက
ဝါးမျိုသွားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မနေဘူး။
တောင်တန်းတွေကသာ သူတို့ကို ပင်လယ်က
ဖုံးလွှမ်းသွားမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးလန့်နေရရဲ့။

မသိမ်းပိုက်သူဟာ
အရာရာကို အောင်နိုင်တယ်။

(က)

“ဟေ့ကောင်... ဒီဝိုင်း... မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲလား၊ ချမ်းကော ...၊ ဒီကောင့်ကို မတွေ့တာကြာပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဒီဝိုင်းတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကိုကိုမြင့်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဒီဝိုင်းက အဖြေခက်သလို ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း...

“အင်း... ဒီကောင် ငါ့ဆီလည်း မလာဘူးကွ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ရှောင်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူတို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံး ညနေတိုင်းပုံမှန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စာအုပ်တွေဝယ်စုကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လဲလှယ်ဖတ်ကြသည်။

ကိုယ်နှစ်သက်သော စာအုပ်၊ မနှစ်သက်သောစာအုပ်များ အကြောင်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုငြင်းခုံကြ၏။ လေးလေးနက်နက် အကြောင်းအရာတွေ ပါသလို ရယ်စရာ မောစရာတွေလည်း ပါသည်။

ချမ်း၊ ဒီဝိုင်း၊ ကိုကိုမြင့်နှင့် ထွန်းလင်းဦးတို့ လေးယောက်က ညနေတိုင်းလိုလို ဆုံဖြစ်ကြပြီး အိမ်ခိုင်းနှင့် တခြားသူငယ်ချင်းများက ကြုံရင်ကြုံသလို ရောက်လာတတ်ကြ၏။

ချမ်းတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေဆီ မလာဘဲ ပျောက်နေသည့် မှာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ စဉ်းစားရခက်နေ ကြသည်။

“ငါလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဟိုကောင်... ထွန်းလင်းဦးကိုတော့ ဒီ နေ့ ချမ်းအိမ်ကိုဝင်ပြီး မေးခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်၊ ငါလည်း ဒီကောင်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ... ကိစ္စရှိလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ ဒီဝိုင်း”

“ငါတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်ဖို့ကလည်း နီးပြီ မဟုတ်လား၊ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အခါကျရင် ငါတို့က နယ်ကမဟုတ် တော့ အဆောင်လျှောက်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ... ကျောင်း နဲ့နီးနီးနားနားနေဖို့ကျတော့ ၆ မိုင်ခွဲမှာနေတဲ့ ငါ့ဦးလေးတစ်ယောက် အိမ်ရှိတယ်၊ ဦးလေးက အကောက်ခွန်ကဆိုတော့ တာချီလိတ်ကို မိသားစုလိုက် ပြောင်းရတော့မှာ... ငါက သူ့အိမ်မှာ အိမ်စောင့်သွားနေ ပေးရင်း ကျောင်းတက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အဲဒါ... ချမ်းကိုပါ ခေါ်ထားပါလားလို့ ငါ့အဖေက ပြောတာနဲ့... ဒီကောင်ကို...”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ နေ့လယ်တုန်းက ချမ်းကို ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ဝင်လာချင်း ပြောလိုက်သော ထွန်းလင်းဦးစကား ကြောင့် ဒီဝိုင်းကော ကိုကိုမြင့်ပါ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟုတ်လို့လားကွ”

“ဪ... ငါက မသေချာဘဲ ပြောမလား၊ ပိုပြီး တိကျအောင်

အခု ဒီကိုလာခါနီး ချမ်းအိမ်ကို ဝင်မေးခဲ့သေးတယ်။ ချမ်း အမေရဲ့ နယ်က မိတ်ဆွေတွေ လာလည်တာတဲ့... ကောင်မလေးပါ အပါအဝင် မိသားစုလိုက်ပေါ့။ ချမ်းကတော့ ကောင်မလေးကို အရမ်းဧည့်ဝတ်ကျေ ချင်နေတဲ့ပုံပဲ... အနားကကို မခွာဘူး”

“ငါက ကိစ္စရှိလို့ ဒီကောင်ကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ မပြောပြ လိုက်ဘူးလားကွ”

“ပြောတာပေါ့... ဒီကောင်က ဘယ်လိုပြန်ဖြေတယ် မှတ်လဲ”

“အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး”

“သူ... အရမ်းအလုပ်များနေတယ်... တဲ့၊ ဒီဝိုင်းလို လဒကြီး တစ်ကောင်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းမနေအားဘူး... တဲ့”

ဒီဝိုင်း ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး...

“တောက်... တိရစ္ဆာန်ကောင်... ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်မယ် ကြံ ရုံရှိသေးတယ်... အကျင့်က ပျက်ချင်လာပြီ၊ မိန်းမတွေနား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်ချင်ရတာနဲ့၊ ကြောင်တစ်ကောင်လို ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေချင်ရတာ နဲ့...၊ ဟူး... သိက္ခာကျတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် ကောင်မလေးရဲ့နောက်က နေ ယို့ယို့ကလေး လိုက်သွားလိုက်တာများ အမေ့အသုဘလိုက်ပို့တဲ့ သားကလေးကျနေတာပဲ”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းကော အဲသလို ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် မဖြစ်ချင်ဘူးလား ဒီဝိုင်း”

“အို... ဘာလို့ ဖြစ်ချင်ရမှာလဲ၊ ငါက မိန်းမဆိုရင် အသားချင်း ထိဖို့ မပြောနဲ့...ခပ်လှမ်းလှမ်းကတောင် ဝါးလုံးနဲ့လှမ်းထိုးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီဝိုင်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောပြီး သူငယ်ချင်းများဘက် တစ်

ချက်အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကိုမြင့်နှင့် ထွန်းလင်းဦးက မျက်လုံးကလေးများ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့်...။

ဒီဝိုင်းက...

“မိန်းမတွေဟာ ပြဿနာတွေ အရှုပ်ထုပ်တွေကို သယ်သယ်လာ တာပဲ။ အရှုပ်ကြီးနဲ့ အရှုပ်လေးပဲ ကွာမယ်။ ရှုပ်တာတော့ ရှုပ်တာပဲ... မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ... ပူစပ်ပူလောင် အရည်တွေကို မုန့်တီလို့ နာမည်တပ်ပြီး အရသာရှိလှချည်ရဲ့လို့ တရူးရှူးစားကြတာ ဘယ်သူ တွေလဲ... မိန်းမတွေပဲ မဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း... အဲဒီလောက် အသိ ဉာဏ်နည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေကွ”

ထွန်းလင်းဦးနှင့် ကိုကိုမြင့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြ၏။

ဒီဝိုင်းက...

“အခု... ချမ်းကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ထားတဲ့ မိန်းမ ဟာလည်းပဲ... နောက်ဆုံးကျရင် ဒီကောင်ကို ပြဿနာအရှုပ်ထုပ်ထဲ တွန်းချခဲ့မှာ သေချာတယ်ကွ။ ဒီကောင်မလေးဟာ မာရ်နတ်ရဲ့သမီး တော်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထွန်းလင်းဦးက စဉ်းစား၍ မရတော့သလိုမျိုး ခေါင်းကို ကုတ် လိုက်ရင်း...

“မဟုတ်သေးဘူး ဒီဝိုင်းရဲ့ ငါတွေ့ခဲ့ရတာကတော့ အဲဒီကောင်မ လေးက ကုလားမလေးလိုလို ဘာလိုလိုပဲကွ”

“အိုကွာ... မာရ်နတ်ဟာ ကုလားမကြီးရဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး လို့... မင်းပြောနိုင်လို့လား”

ဒီဝိုင်း ခပ်တည်တည်နှင့် ဟောက်လိုက်သောကြောင့် ထွန်းလင်း ဦးက မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြင့် ခေါင်းကလေးဝပ်လျှိုကာ ကုပ် ချောင်းချောင်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကိုကိုမြင့်က...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းနဲ့ချမ်းဟာ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်
 နဲ့တစ်ယောက် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ပြိုင်
 ဆိုင်လာခဲ့ကြတာ... အင်း... ဒီတစ်ကွက်မှာတော့ ချမ်းက မင်းထက်
 သာသွားပြီလို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေတယ် ဒီဝိုင်း”

ကိုကိုမြင့်စကားကြောင့် ဒီဝိုင်း တွေဝေသွား၏။

*

(ခ)

ချမ်းက ဧည့်သည်ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးပြီး နေ့လယ်စာ စားချိန် အမိ အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကောင်မလေးက...

“အစ်ကိုချမ်းတို့ ရန်ကုန်က မိုးတွင်းမှာတောင် သိပ်ပြီးနေပူတာ ပဲနော်၊ ညီမဖြင့် မနေ့ကတည်းက မျက်စိနာချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာ... အခု နေပူလို့လား မသိဘူး... မျက်ရိုးတွေကိုက်ပြီး အောင့်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့... ရန်ကုန် ရာသီဥတုကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညီမ နေပူမခံနိုင်ရင် ရော့... အစ်ကို့နေကာမျက်မှန် ယူတပ်ထား”

“ဟင်း... အစ်ကိုကလည်း... ခုမှ သတိရသလား၊ အိမ်ဖြင့် ပြန် ရောက်ခါနီးမှပဲ”

“ဆောရီးဟာ... ကဲ... ရော့... ရော့”

ကောင်မလေးကို ချမ်း၏အနက်ရောင်နေကာမျက်မှန် ပေးကာ တပ်ခိုင်းထားလိုက်သည်။

နေရောင်ခြည်က အလွမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်လို ကြေကွဲပူလောင် နေ၏။ အရေပြားနှင့် အသားတို့ကို ဖောက်ထွင်းပြီး အရိုးတို့ကိုပင် အရည်ပျော်ကျသွားစေနိုင်သည်ဟု အောက်မေ့ရသည်။

ချမ်းတို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါတွင်မှ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် တို့ဖြင့် အေးမြမှုကို ခံစားရလေသည်။

“ညီမလေး... လာ... လာ”

ချမ်းက ကောင်မလေးကို ရှေ့မှ လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင် လာသည်။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... ဒီဝိုင်း”

ဆိုဖာပေါ်တွင် အကျအနထိုင်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည့် ဒီဝိုင်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ချမ်း အံ့အားသင့် သွား၏။ သူက ကောင်မလေး၏လက်ကို တမင်မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင် ထားပြီး...

“လာ... လာ.. ညီမလေး... ဒီဘက်က ခုံမှာထိုင်”

ဒီဝိုင်းနှင့်ဝေးရာ ဆိုဖာဆီခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ နောက် မှ သူက ဒီဝိုင်းဘေးတွင် လာထိုင်သည်။ ဒီဝိုင်းက ချမ်းကို မျက်ထောင့် နီတစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်ပြီး အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဪ... မင်းက ကောင်မလေးလက်ကို ကိုင်ရတာ အတော် သာယာကြည်နူးနေတဲ့ပုံပဲ... အောင်မယ်... ကြည့်စမ်း... မင်းမျက်နှာ ကိုက အဘွားကြီးအိုတင်ပါးလို ပျော့စိစိ လျော့ရဲရဲနဲ့၊ မသမာတဲ့ မျက်ခွက်၊ ဒါမျိုးကျတော့ ငါ့ကိုတောင် အသိပေးဖို့ သတိမရဘူးပေါ့... ဟုတ်လား၊ ခါတိုင်း... ဘာမဆို တရားမျှမျှတတ ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့ကြတာ ပါကွ၊ ဒီပွဲကျမှ... မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ကြံလို့ ဘယ်ရမလဲ ချမ်းရာ”

ချမ်းက အလန့်တကြားဖြစ်ဟန်နှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လက် ညှိုးထောင်ပြီး ထိကပ်ကာ...

“ရှူး... တိုးတိုး”

ဟု ပြောရင်း...

“ဟေ့ကောင်... ဒီဝိုင်း၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို အားနာစရာကွာ”

ချမ်းက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ကောင်မလေးဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဒီဝိုင်း၏နားရွက်အနီးသို့ ကပ်ကာ တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့်...

“မင်းထင်သလို ကောင်မလေးကို လက်ကိုင်ချင်လွန်းလို့ အသား ယူပြီး တမင်ကိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကောင်မလေးက မျက်မမြင် ဒုက္ခိတလေးပါကွာ... အဲဒါကြောင့် တွဲခေါ်နေရတာ”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဆောရီးကွာ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ဒီဝိုင်းက နေကာမျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ပြီး ထိုင်နေသော ကောင်မလေးဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း အားနာစွာဖြင့် ဆို၏။

ထိုအခိုက်တွင် ချမ်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား ဟန်ဖြင့် ဒီဝိုင်း၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟာ... အတော်ပဲကွာ၊ မင်းလာတုန်း အကူအညီတစ်ခုတောင်း စရာရှိတယ်၊ ခြံထောင့်က ရေဆိုးထုတ်တဲ့မြောင်းကို ဆယ်မလို့ကွ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်တာနဲ့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး... မင်း ဝင်ကူကွာ”

ဒီဝိုင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ချမ်းက ဒီဝိုင်းဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အဲ... မင်းဘောင်းဘီရှည်တော့ ပေကုန်တော့မှာပဲ၊ နေဦး... ငါ အဝတ်လဲစရာ တစ်ခုခုပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချမ်းက ထပြီးထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ တွင် ဒီဝိုင်းနှင့် ကောင်မလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကောင်မလေးကလည်း မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်လျက်သား ထိုင်နေဆဲ။

ခဏအကြာတွင် ဧည့်ခန်းအဝ၌ ချမ်းပေါ်လာပြီး ဒီဝိုင်းဆီသို့ ဘောင်းဘီတိုပွပွကြီးတစ်ထည် ပစ်ပေးရင်း...

“ဟေ့ကောင်... မြန်မြန်အဝတ်လဲ၊ ငါခြံထောင့်က စောင့်နေမယ်”

ပြောပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားသည်။

‘ဒီကောင် ဘာတွေ အလျင်စလို ဖြစ်နေရပါလိမ့်...’ဟု ဒီဝိုင်းနားမလည်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

‘မြန်မြန် အဝတ်လဲ’ဟု ပြောသွားသော်လည်း ဒီဝိုင်းအဖို့ ကမန်းကတန်း အဝတ်လဲရန်နေရာကို ရှာမတွေ့။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတင် လဲလိုက်လျှင် ဖြစ်သော်လည်း ကောင်မလေး ရှိနေသောကြောင့် မသင့်တော်။

‘အို... ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ သူက မျက်စိမြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ’ ဟု ဒီဝိုင်း တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ဒီဝိုင်းက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဘောင်းဘီရှည်စေ့ကို ဖွင့်ကာ ချွတ်ချလိုက်၏။

“အား... ရှင်... ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ အောင်မယ်လေး... လာကြပါဦး”

“ဟာ...”

ဒီဝိုင်းက ဘောင်းဘီကိုပွေ့ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကျုံ့ရင်း စားပွဲနောက်မှာ ကွယ်ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေ၏။

စိတ်ထဲမှလည်း ချမ်းကို တရစပ် ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

ကောင်မလေးက ကြောင်စီစီဖြင့် အသံကုန်အော်ဟစ်နေသောကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံးက ဧည့်ခန်းစီ ပြေးလာကြ၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟေ့... မောင်ဒီဝိုင်း... ဘာလုပ်နေတာတုန်းကွ၊ မင်းဟာက အဆန်းပါလား”

“ဟေ့... မောင်ရင်၊ ငါ့သမီးကို ဘာလုပ်မလို့တုန်းကွ... ဟေ”

“ဟဲ့... သားချမ်း၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို လာကြည့်ပါဦး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသော စကားသံများ တိတ်

ဆိတ်သွားသောအခါတွင်မှ နောက်ဘက်ဆီမှ ချမ်း၏အသံက ထွက်လာ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊ ဒီကောင်က တေးသရုပ်ဖော်ကဖို့ လေ့ကျင့်နေတာပါ... အောင်ခြင်းရှစ်ပါးသီချင်းလဲက ‘ဆင်မိုက်ကြီးမှာ ခူးတုပ်ရရှာ’ဆိုတဲ့ အကွက်ပေါ့”

ဒီဝိုင်းက စိတ်ထဲမှနေ၍ ‘ခွေးမသား’ဟု အခွန်းတစ်ရာတိတိ အသက်အောင့်ပြီး ဆဲလိုက်သည်။

ဧည့်သည်များနှင့် ချမ်း၏ အဖေ၊ အမေတို့က ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားကြ၏။ ချမ်း၏အဖေက ဧည့်ခန်းဝရောက်ခါနီးမှ လှည့်၍...

“နေစမ်းပါဦး... မောင်ဒီဝိုင်းရဲ့၊ မောင်ရင့်အနုပညာဝါဒက ဆင်လို သရုပ်ဖော်ချင်ရင် ဘောင်းဘီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရတာပဲလား၊ အဲဒါ... ဘာသဘောများတုန်းကွဲ့”

ဟု မေးနေသေး၏။ သူက အောင့်သက်သက်ဖြင့်...

“ရိုးရာပေါ့... ဦးလေးရယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

လူရှင်းသွား၍ ဒီဝိုင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သောအခါ ချမ်းက သူ့ ညာဘက်လက်ဖဝါးဖြန့်ကာ ထောင်ပေးသည်။

ဒီဝိုင်းက...

“ခွေးကောင်၊ မင်းအလှည့်ကျရင်သိမယ်”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း ချမ်း၏ လက်ကို သူ့ညာလက်ဖဝါးဖြင့် ‘ဖြန်း’ခနဲ ရိုက်ကာ အသိအမှတ်ပြု လိုက်ရ၏။

အခန်း (၄)

အသုံးမကျတဲ့ ပေါင်းမြက်ပင်တွေနဲ့
အသုံးအဝင်ဆုံးလို့ ဆိုကြတဲ့ ကျွန်းပင်တွေဟာ
မြေကြီးတစ်ခုတည်းရဲ့ အပေါ်မှာပဲ
ပေါက်ကြတယ်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်စုံတစ်ရာကို စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့
ထားလိုက်ပါလေ... ထားလိုက်ပါ။

နှလုံးသားဆိုတဲ့အရာဟာ
မြေကြီးဆန်တယ်။

(က)

ညနေခင်းဆိုသည်မှာ(မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းလို မျိုး...) အေးမြသော မီးတောက်မီးလျှံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပြီး (အချိန်တွေသာ မမှားယွင်းကုန်ဘူးဆိုလျှင်) ညနေခင်းဆိုသည်မှာ တတ်နိုင်သလောက် စောစောရောက်သင့်သော ဧည့်သည်တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆိုသည်။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က လွမ်းဆွတ်မှု တစ်ပိုင်းတစ်စကို လွမ်းဆွတ် သည်။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ပန်းပွင့်များကို သီကုံးသည်။ ညနေ ခင်းထဲတွင် တချို့က အဆုံးအစမရှိသော အိပ်မက်များကို မက်သည်။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အရာများစွာကို တမ်းတသည်။ ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ရောက်မလာသေးသော အရာများစွာကို ရူးသွပ်သည်။

ညနေခင်းထဲတွင် တချို့က ဘီယာသောက်သည်။ ညနေခင်းထဲ တွင် တချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သောက်သည်။

*

တစ်ခုသော ညနေခင်းထဲတွင် ထွန်းလင်းဦးက ညနေခင်းမှာ ဘီယာသောက်သင့်သလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သင့်သလား ဟူသော အူကြောင်ကြောင် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။ ချမ်းက...

“လက်ဖက်ရည် သောက်သင့်တာပေါ့ကွာ... ဘီယာကိုတော့ လုံးဝမသောက်သင့်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘီယာမသောက်သင့်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကြီး နှစ်ချက် ရှိတယ်”

ချမ်းက သူ့စကားကို လေးလေးနက်နက် နားစိုက်လာအောင် တမင် ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ပထမဦးဆုံးအချက်ကတော့... အင်း... ဟေ့ကောင်... ထွန်းလင်းဦး... မင်း၊ ကိုဘေး(KOBOE)မြို့က နွားခြံတွေအကြောင်း ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီမှာ မွေးထားတဲ့ နွားတွေဟာ ကမ္ဘာမှာ ဈေးအကြီးဆုံးနွားတွေပဲ... တစ်ကောင်ကို ဒေါ်လာနှစ်သိန်းကျော် ပေးရတယ်တဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနွားတွေကို ဘီယာတိုက်ပြီး မွေးထားတာမို့လို့ပဲ... နွားတွေကို ရေချိုးပေးရင် နေ့တိုင်း ဝိုင်အရက်လောင်းပြီး ချိုးပေးတယ်”

ထွန်းလင်းဦးက မယုံသည့်အမူအရာဖြင့်-

“မင်းဟာက ဟုတ်လို့ လားကွာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြော၏။ ကိုကိုမြင့်က...

“ဆိုစမ်းပါအုံး... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ နွားတွေဟာ ဘီယာသောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဘယ်နှားမှ လက်ဖက်ရည်မသောက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်... လူတွေဟာ လူပီသကြောင်းပြဖို့ လက်ဖက်ရည်ကို ပိုသောက်သင့်တယ်၊ မင်း သဘောပေါက်လား”

ကိုကိုမြင့်က မျက်ခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း...

“ဒါဖြင့်... ဒုတိယအချက်ကကောကွာ”

“ဒုတိယအချက်က ပိုအရေးကြီးတယ်ကွ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆို တော့ ဘိယာသောက်ဖို့ ငါတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

ချမ်း၏စကားကြောင့် သူတို့ ပြုံးမိကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အိအိ ခိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး...

“ဟဲ့... နင်တို့သိပြီးပြီလား... ဒီနေ့ည အောင်စာရင်းထွက်မှာတဲ့”

“ဟုတ်လား... နင် သေချာတယ်နော်”

ထွန်းလင်းဦးနှင့် ကိုကိုမြင့်က ပျာပျာသလဲ ထပြုံးမေးကြ၏။ လာပြောသူ အိအိခိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အသံတွေတုန် နေသည်။

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းတို့နှစ်ယောက်သာ မတုန်မလှုပ်ဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်မိကြ၏။

အိအိခိုင်က...

“သေချာပါတယ်ဟဲ့... အရင်နှစ်တွေကတော့ ညနှစ်နာရီလောက် ဆိုရင် အောင်စာရင်းတွေ ကပ်တာပဲ... ကိုယ်ဖြေခဲ့တဲ့ စာစစ်ဌာနမှာ သွားကြည့်ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် တခြားသူငယ်ချင်းများ ရောက်လာကြ ပြီး တရုန်းရုန်း အော်ဟစ်ဆူညံသွားတော့၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် အောင်စာရင်းထွက်မည့်အကြောင်း မေးမြန်းကြစုံစမ်းကြ သည်။

“ဟိုကောင်ကြီးကော မပါဘူးလား... လာလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင် သိပ်ပျော်နေတာကွ၊ သူ အောင်မှာက သေချာနေတာကိုး... ဂုဏ်ထူး တောင် ပါချင်ပါဦးမှာတဲ့၊ ဟဲ့... အိမ... နင်ကော...”

“အေး... ငါလည်း သင်္ချာလောက်တော့ ပါမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ငါကတော့ မင်းတို့အောင်ရင် ကျေနပ်တယ်ဟေ့”

နောက်ထပ် သူငယ်ချင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။

“ငါတို့တော့ ဒီည မအိပ်ဘဲနဲ့ လျှောက်လည်ရင်း အောင်စာရင်း စောင့်ကြည့်ကြမယ်”

“အမယ်... ငါတို့ မိန်းကလေးတွေတောင် ဒီည အိမ်တစ်အိမ်မှာ စုဖို့ ချိန်းထားပြီးသွားပြီ”

“အေးကွာ... ပျော်စရာကြီး၊ ဒါမျိုးက တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံရတဲ့ ညမျိုးကွ”

“မင်းကတော့ နောက်နှစ် ဒီလိုအချိန်မှာ ထပ်ကြုံရင် ကြုံရဦး မှာပါ”

“ဟာ... ခွေးကောင်၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

ကိုကိုမြင့်က တိတ်ဆိတ်နေသော ချမ်းတို့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေး၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကော... ဘယ်လိုလဲ”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး

“အေး... ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း ဒီည ထွက်ခဲ့မယ်လေ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အောင်မှာသေချာပါတယ်၊ ဂုဏ်ထူး ဘယ်နှစ်ခုပါမလဲသာ စောင့်ကြည့်ရမှာ၊ မင်းတို့ စိတ်မလှုပ်ရှားဘူး လား”

သူတို့နှစ်ယောက် ခေတ္တနှုတ်ဆိတ်နေမိကြ၏။ ဘာပြန်ဖြေရ

မည်မှန်း မသိသလို ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ဒီဝိုင်းက...

“မင်းကို ငါ ပြန်မေးမယ် ထွန်းလင်းဦး... တောင်တွေက လှုပ်ရှားသလား၊ ပင်လယ်က လှုပ်ရှားသလား”

“ပင်လယ်က လှုပ်ရှားတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်တော့ တောင်တွေက လှုပ်ရှားတာ... မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ... တောင်တွေဟာ အရာရာထက် သူတို့က ပိုပြီးမြင့်နေရတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“အဲဒီမှာ... တောင်တစ်လုံးထက်တစ်လုံး ပိုပြီးမြင့်တဲ့ တောင်တွေ ရှိ... ရှိလာပြန်ရော မဟုတ်လား၊ တောင်တွေဟာ အပြေးပြိုင်သလိုပဲ ပြိုင်နေရတယ်ကွ၊ ပင်လယ်ကျတော့ မျက်နှာပြင်အနိမ့်ဆုံးပဲ၊ ပင်လယ် တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု အနိမ့်ပြိုင်ရတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ပင်လယ်အား လုံးရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ တစ်ညီတည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ပင်လယ်က ငြိမ်တာ”

ချမ်းက ထိုင်ခုံမှ အသာထရင်း ဝင်ပြော၏။

“ငါတို့ကတော့ ‘တောင်’မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ‘ပင်လယ်’ဖြစ်ချင်တာ”
သူငယ်ချင်းများကို ဟေးလားဝါးလား နောက်ပြောင်နှုတ်ဆက် ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

*

(ခ)

ည ဆယ်နာရီခွဲခါနီးအချိန်တွင် ချမ်းက ဒီဝိုင်းအိမ်သို့ သွားပြီး ခေါ်၏။ ဒီဝိုင်း၏ဖခင်ဖြစ်သူက...

“လာဟေ့... ချမ်း၊ ဒီဝိုင်းတော့ မင်းကို စောင့်နေလေရဲ့၊ ဪ... ဒါနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်ရင် ဒီဝိုင်းကို ခြောက်မိုင်ခွဲက သူ့ဦးလေးအိမ် ပို့ထားမယ်ဆိုတာ မင်းကို သားက ပြောပြပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပြီးသွားပါပြီ ဦး”

“အေးကွာ... အဲဒါ ဒီကောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း မထား ချင်တာနဲ့ အဖော်ရအောင် မင်းပါသွားနေစေချင်တာ... အဲဒါ... ဦး ကိုယ်တိုင် မင်းအဖေဆီမှာ လာပြီး ခွင့်တောင်းဦးမှာပါ”

“ကျွန်တော်က ဖေဖေကိုတောင် ပြောထားပြီးနေပြီ။ ဖေဖေက လည်း ခွင့်ပြုပါတယ်... ဦး”

“အေး... ကောင်းတာပေါ့ကွာ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး တော့လည်း ပေါက်ကရတွေ လုပ်မနေနဲ့ဦး”

ချမ်းက ပြုံး၏။

“မလုပ်ပါဘူး... ဦးရဲ့၊ ဪ... ဒါပေမဲ့ ကျောင်းစဖွင့်ဖွင့်ချင်း

ရက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မှာ သွားနေနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်...”

“အင်း... တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ကြာပြီးမှပဲ ပြောင်းရွှေ့...”

“အေး... ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်သွားရင် အဲဒီရပ်ကွက်ကလူတွေ အတော်မျက်စိ နောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဒီဝိုင်းက အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာသောကြောင့် စကားစ ပြတ်သွား၏။ ချမ်းက ဒီဝိုင်းအဖေကို နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်းပြီး နှစ် ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

*

မိုးစက် အမှုန်အမွှားကလေးတွေ ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်လို တဖွဲဖွဲ လွင့် ကျနေပုံကို မာကျူရီလမ်းမီးတိုင် အလင်းရောင်ထဲတွင် မြင်နေရသည်။

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း၊ မင်းမှာ ထီးပါလား”

“မပါဘူးကွ၊ အိမ်က ထီးယူသွားဖို့တော့ ပြောလိုက်သား... ငါက ထီးကိုင်ရမှာ ပျင်းတာနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တာ”

“အေးကွာ... ငါလည်း ထီးကိုင်ရမှာ အတော်ပျင်းတာကွ၊ နောက် ပြီးတော့ ဟိုနားမေ့ကျန် ဒီနားမေ့ကျန်နဲ့ ပျောက်မှာ စိုးတာလည်း ပါ တယ်”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် မိုးဖွားမှုန်တွေက ခပ်စိပ်စိပ် ကျလာ သည်။

“မိုးရွာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ချမ်း”

အမေးစကားက အနည်းငယ်ဆန်းနေသလို ခံစားရသောကြောင့် ချမ်းက ဒီဝိုင်းဘက် တွေ့တွေကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“မိုးရွာရင် ရေစိုမှာပေါ့ကွ၊ ဒါပဲပေါ့”

ချမ်းက ပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ဒီဝိုင်းကပါ ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ရယ်သံသည် ညအမှောင်ထဲတွင် လွင့်မျောပါသွား၏။

*

တောထဲတွင် တရားကျင့်နေသော သူတော်စင်တစ်ဦး၏ ကျောင်းသခံမ်းဆီသို့ ဥရောပတိုက်သား ခရီးသည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတော်စင်ကျင့်ကြံနေသော တရားကို သင်ယူချင်ပါသည် ... တပည့်အဖြစ် လက်ခံပါဟု တောင်းပန်ပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုနေ၏။

သုံးနှစ်တိတိ ကြာသွားသည်။ သူတော်စင်က ခရီးသည်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ နောက်ဆုံးတွင် ခရီးသည်က...

“ခုထိ ကျွန်တော့်ကို ဘာသင်ခန်းစာမှလည်း သင်မပေးသေးပါလား”ဟု ဖွင့်မေးသောအခါတွင်မှ သူတော်စင်က...

“မင်းကို ငါ သင်ပေးပြီးပြီပဲ”

“ဘာတွေ သင်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မသိလိုက်ရပါလား”

သူတော်စင်က ပြန်ဖြေသည်။

“စားစရာ ရှိတဲ့အခါ စားလိုက်တယ်၊ အိပ်စရာရှိတဲ့အခါ အိပ်တယ်၊ လမ်းလျှောက်စရာရှိတဲ့အခါ လျှောက်ပြီး ထိုင်စရာရှိတဲ့အခါ ထိုင်တယ်လေ”

(အရှေ့တိုင်းက ပညာ၏သင်္ကေတကို ကြာပွင့်ဖြင့် တင်စား၏။ ပန်းဆိုသည်မှာ အပြင်က တခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့်ပြီး

ဖွင့်ခိုင်း၍ မရပါ။ သို့ပင်ကိုအားဖြင့်သာ အတွင်းမှ ပွင့်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

*

လူတော်တော်များများက 'ဓာတ်ရောင်ခြည်သင့်ခြင်း'ဆိုသည်မှာ ပြင်ပက လာရောက်ထိခိုက်သော ဖြာထွက်ရောင်ခြည်တစ်ခုခု(ဥပမာ... ဓာတ်မှန်ရိုက်ခြင်း၊ ဓာတ်ကင်ခြင်း)ရှိမှသာ ရောင်ခြည်ထိသည်ဟု ထင်တတ်ကြ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားအားလုံးတို့သည် ဓာတ်ရောင်ခြည် သင့်ခံနေရသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း၌ 40 K၊ 14 C နှင့် 226 R_n ဟူသော အဓိက ရေဒီယိုအိုင်ဆိုတုပ် သုံးမျိုးရှိသည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကိုယ်တွင်း ဓာတ်ရောင်ခြည်သင့်မှု(Internal Radiation)ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခံစားနေရ၏။

ပြောစမ်းပါဦးကွယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေနေလိုက်ရတာ... ဒါ... ဘယ်သူ့ကျိန်စာလဲ?

ဂျာမန်စာရေးဆရာ ဒဿနပညာရှင် ဟာမန်းဟက(ဇ်)က 'အတွင်းနှင့်အပြင်'ဟူသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့သည်။

လောကဆိုသည်မှာ ဘာလဲ? အတွင်းမှာလား? အပြင်မှာလား? ဘာကို ရှာဖွေနေကြတာလဲ? အတွင်းမှာလား? အပြင်မှာလား? အသက်ရှင်သန်မှုဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ? အတွင်းမှာလား? အပြင်မှာလား? သေဆုံးခြင်းဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ? အတွင်းမှာလား? အပြင် မှာလား?

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းတို့က 'လွတ်မြောက်ခြင်း'ဆိုသည်မှာ အတွင်းမှာ ရှိသည်ဟု နားလည်ထားကြ၏။ တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးစက်တွေအောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ရေတွေ တဝေါဝေါ ဒလဟော စီးဆင်းနေသည့် မြောင်းကြီးအနီးသို့ သူတို့နှစ်ဦး ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် မိုးစက်ဖွဲဖွဲတွေ အကျရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်၏။

“ဟော... တွေ့လား၊ မိုးတိတ်သွားပြီကွ၊ မိုးစိုမှာကို ကြိုပြီး စိတ်ပူနေတာ အလကားပဲ”

ချမ်းက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သို့ ကူးဖြတ်ရန် တံတားပေါ်သို့ သူတို့နှစ်ဦး တက်လာခဲ့ကြသည်။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေတွေ တဝေါဝေါမြည်ကာ စီးဆင်းနေသည်ကို မြင်ရ၏။

သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ခဏရပ်တန့် ငေးမောကြည့်နေမိကြသေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံတား၏တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ လူတစ်ယောက် တက်လာနေသည်ကို သူတို့သတိထားမိလိုက်၏။ ထိုသူက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

ဒီဝိုင်းနှင့်ချမ်းတို့က အသာ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

“ဪ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်”

ဒီဝိုင်းက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ညဉ့်နက်လှပြီ... ကိုလှမောင်မောင်ညွန့်... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နှုတ်ဆက်နေသော
ကြောင့် လှမောင်မောင်ညွန့်က စကားပြန်ပြောရကောင်းနိုးနိုး၊ မျက်နှာ
လွှဲပြီး ရှောင်ထွက်သွားရကောင်းနိုးနိုး ဝေခွဲရခက်နေသည်။ ခဏကြာ
မှ...

“မြို့ထဲသွားတာ... အပြန်နောက်ကျနေလို့...”

ဟု တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့မှာ ပြောစရာ
စကား မရှိသလိုလို ဟာတာတာ ကြောင်အအဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ...

“သွားမယ်ကွာ”

ဟုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွား၏။

ချမ်းက လှမောင်မောင်ညွန့်နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဒီဝိုင်းက...

‘မင်း... လှမောင်မောင်ညွန့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ချမ်း’ဟု မေး
မည် စိတ်ကူးပြီးမှ မလိုအပ်တော့ပါဘူးလေဟု တွေးကာ ထိုမေးခွန်းကို
ပြန်လည်သိမ်းဆည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို စွန့်
လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည်ဖြစ်စေ... တကယ်တော့ အရာရာသည် ဘာမှမဟုတ်
ကြပါ။

ဝမ်းသာစရာရှိလျှင် ဝမ်းသာပြီး စိတ်ဆိုးစရာရှိလျှင် စိတ်ဆိုး၍၊
ဝမ်းနည်းစရာရှိလျှင် ဝမ်းနည်းလိုက်ရုံသာ ဖြစ်၏။ ဘာကိုမှ သယ်
ဆောင်လာဖို့ မလိုပါ။ အောင်နိုင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကိုဖြစ်စေ
ဘာကိုမှ သယ်ဆောင်လာဖို့ မလိုပါ။ ထားပစ်ခဲ့တော့လေ...။

သူတို့စိတ်တွေ... ရေလိုစီးဆင်းနေကြ၏။

*

တံတားတစ်ဖက်သို့ ဆင်းလာကြသောအခါ ကားလမ်းမသို့ ရောက်၏။ လမ်းမပေါ်တွင် သူတို့ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့ရသည်။ အုပ်စုလိုက်... အုပ်စုလိုက် နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ဆူညံစွာ မြူးထူးပျော်ရွှင်နေကြ၏။

ချမ်းနှင့်ဒီဝိုင်းကို မြင်သွားသောအခါ ကိုကိုမြင့်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မြန်မြန်လာလေကွာ၊ ငါတို့တောင် အခုတင်ကျောင်းကို သွားကြတော့မလို့... အိမ်တို့အုပ်စုကို ဝင်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး... သွားလေ၊ ငါတို့တော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းတို့သွားနှင့်ကြ”

သူငယ်ချင်းများအုပ်စုနှင့် ခွဲထွက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ညအမှောင်သည် မာကျူရီလမ်းမီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ဖိတ်တစ်ဝက် စင်တစ်ဝက် ဖြူဆွတ်နေ၏။ သစ်ရွက်တွေ ကိုင်းညွတ်အိပ်စက်နေကြသည်။

အမှောင်ထဲတွင် သစ်ပင်အရိပ်တို့က တစ္ဆေတွေလို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ မိုးငွေ့ရနံ့သင်းသော ညလေပြည်တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသည်။ ည၏အသံသည် ပိုးပုရစ်မြည်သံတို့ဖြင့် ဆူညံစွာ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

မုတ်သုံ၏ ညသည် အေးစက်စက် နူးညံ့စွာ စိုစွတ်နေ၏။

ကားလမ်းမတစ်ဖက်တွင် မြို့နယ်လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံ ရှိသည်။ လျှပ်စစ်ရုံးနောက်ဘက်တွင် ဘောလုံးကွင်း၊ ဘောလုံးကွင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသောအခါ တစ်ဖက်အဆုံးတွင် ရေကန်ကြီးရှိသည်။

ဒီဝိုင်းနှင့် ချမ်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာမှပြော
မထားကြပါဘဲနှင့် ခြေလှမ်းတွေက ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်နေမိ
ကြ၏။ လူနှစ်ရပ်နီးပါးလောက် မြင့်မားသော ကန်ဘောင်ရိုးလမ်း
ကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြပြီးသောအခါ ကမ်းစပ်မှ ရေပြင်လယ်
ဆီသို့ ထိုးထွက်နေသော သစ်သားတံတားငယ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်မိ
ကြသည်။

ဒီဝိုင်းက ခြေထောက်ကို ရေထဲသို့တွဲလောင်းချကာ ရေကို ခြေ
ဖျားဖြင့် ထိခတ်လှုပ်ကစားနေ၏။ ချမ်းကတော့ တံတားကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။

ည၏ရနံ့ပါသော မုတ်သုံလေပြည်တစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်
သောကြောင့် ကန်ထဲရှိ ကြာပန်းများ လှုပ်ယိမ်းသွားကြသည်။ ရေပြင်
တွင် လှိုင်းဂယက်လေးများ ထလာကြ၏။ နောက်... ပြန်ငြိမ်သက်သွား
ပြန်သည်။

ညသန်းခေါင်ယံရေပြင်သည် မြွေတစ်ကောင်လို ငြိမ်သက် တိတ်
ဆိတ်နေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်
ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ကန်ရေစပ် သစ်ပင်ရိပ်များအကြားမှ
ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်တလေ အော်မြည်လိုက်သံကို ကြားရ၏။ မိနစ်
ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သွားသည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင်တော့ မည်မျှကြာသွားပြီဆိုသည်ကို တိုင်းတာ
ဖို့ မေ့လျော့နေကြ၏။ အချိန်ဆိုတာ ဘာလဲ? 'လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏ
လေး' ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ 'လူ့ဘဝဆိုတာ အကြာကြီး'
လို့လည်း အောက်မေ့ ယူဆနိုင်တာပဲ။ အချိန်ဆိုတာ ဘာလဲ?

ဟိုး... အဝေးမျှော်စင်ဆီမှ ညတစ်နာရီထိုး သံချောင်းခေါက်သံ

ကြားရ၏။

ထိုစဉ် ဒီဝိုင်း၏အကြည့်က ရေပြင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်း
မြင်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း၊ ဟိုမှာ မျောနေတာ ဘာလေးလဲမသိဘူး၊
ဟာ... သေတ္တာသေးသေးလေးကွ”

ချမ်းက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ”

သေတ္တာကလေးကို မြင်သောအခါ ချမ်းက...

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ သေတ္တာလေးက လက်တစ်ဝါးစာ
လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်နော်... လှလိုက်တာကွာ... ငါယူမယ်”

ချမ်းက ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲသို့ ‘ဝုန်း’ခနဲ ခုန်ချပြီး ကူးခတ်
သွား၏။

“ဟေ့ကောင်... ငါ အရင်မြင်တာကွ၊ ငါပိုင်တယ်”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းနောက်မှ ကမန်းကတန်း ရေထဲခုန်ချလိုက်သည်။
သူတို့ နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ကူးရင်းခတ်
ရင်း ချမ်းက သေတ္တာလေးကို ရသွားသည်။ ဒီဝိုင်းက ချမ်းကို ခါးမှ
ဆွဲဖက်၍ ရေထဲနှစ်ပြီး အတင်းလှသည်။ ချမ်းက သေတ္တာကို မလွှတ်။
တွန်းထိုးရုန်းကန်ကာ တံတားဆီအရောက် ကူးပြေး၏။

ဒီဝိုင်းက တံတားပေါ် မောဟိုက်စွာ တက်လာရင်း သေတ္တာလေး
ကို ရင်မှာပိုက်ကာ တဟောဟော တဟဲဟဲ ဖြစ်နေသည့် ချမ်းကို...

“တိရစ္ဆာန်ကောင်... မင်း မညစ်နဲ့ကွ၊ ငါ အရင်မြင်တာ၊ ငါ ပြ
လို့ မင်းတွေ့ရတာကွ၊ ဒီတော့... ဒီသေတ္တာလေးကို ငါပဲ ပိုင်သင့်တယ်”

“အပုပ်ကောင်... မင်း သရဲပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကျက်သရေ မရှိတာတွေ
လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ရသူ ယူကြေးပဲ... မင်း ပိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် မြင်

မြင်ချင်းကတည်းက ရေထဲခုန်ချပြီး သွားဆယ်လိုက်ပါလား၊ မင်း ဘာသာမင်း တွေဝေနေပြီးတော့...”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ ငါ့အိမ်ပေါ် မင်းတက်နေလိုက်တာနဲ့ မင်း အိမ်ဖြစ်သွားမှာလား၊ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ကဲမှာရှိတာ မရှိတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

မည်သို့ပြောပြော ချမ်းက သေတ္တာလေးကို လက်ထဲမှမချ။ သေတ္တာကလေးက အလျားခြောက်လက်မခန့်သာရှိပြီး ထုက ပါးပါး ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ကန့်လန့်ထိုးလျှိုရသော ရှေးဟောင်းပုံသဏ္ဍာန် သော့ခလောက်တစ်မျိုးဖြင့် အသေခတ်ပိတ်ထားသောကြောင့် ဖွင့်မရ။ အပြာရောင်လဲ့နေသော သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ရေလုံအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖန်တီးထားသည့် လက်ရာဖြစ်၏။

ရေညှိတချို့ တက်နေသည့်ကြားမှပင် အနည်းငယ် ပွတ်တိုက် ကြည့်လိုက်သောအခါ အရောင်လက်လာ၏။ မည်သည့်သတ္တုအမျိုး အစားမှန်းတော့ မသိ။ အဖုံးပေါ်တွင် ရှေးဟောင်း မစ်သရာ(Mithra) ဂိုဏ်း၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော နတ်ဘုရားတစ်ပါးက ကျွဲကို ယှဉ် ပြိုင် သတ်ပုတ်အနိုင်ယူနေသည့်ပုံကို ရုပ်ကြွထုဆစ်ထား၏။

မစ်သရာ ဆိုသည်မှာ သမိုင်းတွင် ရှေးအကျဆုံး နတ်ဘုရား တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ဘီစီ- ၄၀၀၀ ခန့်ကဟု ယူဆရသော အထောက်အထား ကို အီရတ်နိုင်ငံတွင် တွေ့ရ၏။ တိုက်ဂါးရစ်မြစ်နှင့် ယူဖရိတ်တီး(စ်) မြစ်နှစ်သွယ်ကြားရှိ တောင်ကြားဒေသတွင် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ (ထို နေရာသည် သမ္မာကျမ်းစာတွင် ပါရှိသော ဒေဠယျာဉ် တည်ရှိခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်)

မစ်သရာဂိုဏ်းဝင်တို့က လောကတွင် ‘အကောင်း’နှင့်‘အဆိုး’ ဟူသော နတ်ဘုရားနှစ်ပါးသည် တန်ခိုးချင်း ညီမျှပြီး အားပြိုင်တိုက်

ခိုက်နေကြသည်ဟု ခံယူကြ၏။ ထိုအယူအဆသည် အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသ တစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြီး အီရန်နိုင်ငံ သမိုင်း၏ ဘီစီ-၁၀၀၀ ခန့်တွင်မှ 'မစ်သရာ'ဟူသော အမည်ကို အထင်အရှားတွေ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း ပေါ်ပေါက်လာသော ဇိုရာထရီယံဂိုဏ်းနှင့် မင်နစ်စီယံဂိုဏ်းတို့သည် အကောင်းနှင့် အဆိုး နတ်ဘုရားနှစ်ပါးစလုံးကို လက်ခံ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ချမ်းက သေတ္တာလေးကို ကိုင်လှုပ်ကြည့်လိုက်၏။ အတွင်းမှာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေပုံရသည့် ထိခတ်သံ တဂျောက်ဂျောက်ကို ကြားရသည်။

“အထဲမှာ ဘာလဲမသိဘူးကွ”

“သာမန်ပစ္စည်းမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မကောင်းကျိုးပေးမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုများလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မစ်သရာဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ အမှောင်လမ်း ဂန္ဓာရီ သမားတွေလို နာမည်ပျက်ရှိဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့... တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိတဲ့ အရာတစ်ခုခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

သေတ္တာလေးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကိုင်လှုပ်ကြည့်ကြပြီး သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ရန် စဉ်းစားကြသည်။

“ကျောက်တုံးတစ်ခုခုနဲ့ သော့ခလောက်ကို ရိုက်ဖွင့်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“သံချောင်းနဲ့ လျှိုပြီး ကန့်လန့်လိုက်ရင်ကော”

ပြောသာပြောနေကြသည်။ တကယ်တမ်း သေတ္တာကို ဖွင့်ဖို့ ဘယ်သူမှ အားမထုတ်ကြ။ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေကြ၏။

နောက်... စကားမပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေမိကြပြန်သည်။ အတော်ကြာမှ ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ် ထလိုက်ကြသည်။

“သေတ္တာထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေတာတော့ သေချာတယ်ကွ”
 ကန်ပေါင်ရိုးအတိုင်း သူတို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေကြသောကြောင့်
 မုတ်သုံညလေပြည်တစ်ချက် တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ ချမ်းပြီး
 တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်သွားကြသည်။

ဒီဝိုင်းက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်၏။

“အစတုန်းကတော့ မိုးရွာရင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုတော့မှာပဲလို့
 တွေးခဲ့လိုက်ရတာ... တကယ်တမ်း ရေစိုစရာရှိလာတော့ မိုးမရွာပေမယ့်
 လည်း စိုရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဘဝဆိုတာ တလွဲတွေ လျှောက်ဖြစ်နေတာ၊ ရယ်
 စရာကြီးပါကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းဖြတ်ကူးမည် ပြင်ခိုက်မှာပင် လက်ခုပ်
 တီး၍ လှမ်းခေါ်သံကြားလိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ကျောင်းတွင် အောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီး ပြန်လာကြသော သူငယ်ချင်း
 များဖြစ်၏။

“ဟိုနှစ်ယောက်... ဘယ်မှာသွားပုန်းနေတာလဲ၊ ရှာလိုက်ရတာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အောင်တယ်၊ ဂုဏ်
 ထူးသုံးဘာသာစီ... အတူတူပဲ၊ ဒီတစ်ပွဲလည်း မင်းတို့ သရေပွဲပေါ့ကွာ”

“ကိုကိုမြင့်ကော...”

“ဒီကောင်က မင်းတို့ထက်သာသွားပြီကွ၊ ဒီကောင်က ဂုဏ်ထူး
 လေးဘာသာတောင်...”

“ဟာ...၊ ဒီကောင်က လျှိုထားတာကိုး”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲလို့ ကြွက်စုတ်ဖြစ်
 နေပါလား၊ ဘယ်မြောင်းထဲ လိမ့်ကျလာတာလဲ”

“မြောင်းထဲ လိမ့်ကျလာတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါနဲ့ ဒီဝိုင်း လက်တွေ့ စမ်းသပ်ချက်တစ်ခု လုပ်ကြည့်လာတာ၊ ပါကစ္စတန်က ရေဆေး ဒုက္ခသည် တစ်သန်းအတွက် ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းတွေ ပို့ပေးမလို့”

“ဘာတွေပို့ပေးမှာလဲ”

“ရေကူးနည်းစာအုပ်တွေ ပို့လိုက်မယ်လေ”

ချမ်းစကားကြောင့် သူတို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဒီဝိုင်းက...

“ဟဲ့... အိမ်... နင်ကော”

“ငါ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုတောင် ပါတယ်တဲ့... သီလား၊ သင်္ချာနဲ့ သိပ္ပံတွေ၊ ပျော်လိုက်တာဟာ... ငါက သင်္ချာတစ်ခုလောက်ပဲ ပါမယ်ထင်ထားတာ”

အိမ်ခိုက်က ဝမ်းသာလွန်း၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ခိုက်ကို ပြုံး၍သာကြည့်နေကြသည်။ ကိုကိုမြင့်က အခြားသူငယ်ချင်းများ အောင်သူအောင်၊ ကျသူကျသည့်အကြောင်း ပြောပြနေစဉ်မှာပင် အိမ်ခိုက်က...

“နင်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်မှာဆိုရင် ငါ့အိမ်ကို ပြောပြပေးစမ်းပါဟယ်... ငါ့အိမ်က လူကြီးတွေလည်း သိချင်လို့ မျှော်နေမှာ၊ ငါကတော့ အောင်စာရင်း မကြည့်ရသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်ကို လိုက်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး... ဝင်ပြောလိုက်မယ်၊ နင်တို့အိမ်က ဓမ္မာရုံရှေ့မှာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ... နင်တို့ရောက်ဖူးသားပဲ။ ခြံရှေ့မှာ ‘အိမ်ငှားမည်’ ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတယ်”

ချမ်းနှင့် ဒီဝိုင်းက သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တံတားကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဒီဝိုင်းက အဆက်အစပ် မရှိဘဲ လှမောင်မောင်ညွန့်အကြောင်းကို စပြော၏။

“လှမောင်မောင်ညွန့်က အတော်သနားဖို့ကောင်းတယ်ကွ”
ချမ်းက ဘာမှပြန်မပြော။ ဒီဝိုင်းက ဆက်၍...

“ဒီကောင်... ဆယ်တန်းတုန်းက ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲဖြေခါနီး နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်တော့ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပါဆယ်ဂိမ်းတွေ ကစားကြနဲ့လေ...၊ နောက်... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမှတ်တရ လက်ဆောင် အပြန်အလှန်ပေးကြတာ... သနားစရာကောင်းတာက လှ မောင်မောင်ညွန့်ကို ဘယ်သူမှ လက်ဆောင်မပေးကြဘူး။ ဒီကောင် တစ်ယောက်တည်း အပယ်ခံထားရသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဒီ ကောင် ဘာလုပ်သလဲ... သိလား။ စတိုးဆိုင်သွားပြီး အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး လက် ဆောင်ပေးလိုက်တယ်ကွ”

ဒီဝိုင်းအသံက လှောင်ပြောင်သရော်သော အငွေ့အသက်မပါ။ ပကတိစာနာစိတ်ဖြင့် နွေးထွေးနေ၏။ ချမ်းက အဝေးသို့ငေး၍ နား ထောင်နေရင်း သက်ပြင်းဖွဖွ ရှိုက်သည်။

လေပြည်ထဲတွင် ခရမ်းပြာရောင် မိုးစက်ရနံ့တွေ စိုစွတ်အေးမြ နေလေသည်။ ဒီဝိုင်းက...

“လှမောင်မောင်ညွန့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း... ‘လူဆိုတာ ဘာလဲ’ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ငါ့ဘာသာ ပြန်ပြန်မေးမိတယ်၊ ရင်ထဲက တစ်ခုခုကိုတော့ သိလာသလိုပဲ”

တံတားပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်မိကြပြန်သည်။ တဝေါ ဝေါ စီးဆင်းနေသည့် ရေဂယက်တို့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေဖြစ် ကြ၏။ အတန်ကြာမှ ချမ်းက...

“ငါ့မှာ ဘကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ သူက တောမှာနေတာ၊ သူလုပ်ပုံကလည်း အဆန်းသား... တောထဲမှာ သစ်ပင် ဘယ်နှပင် ရှိ သလဲဆိုပြီး လိုက်ကြည့်သတဲ့”

“ဘယ်လို ရေသလဲ”

“မနက်မိုးလင်း ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ သောက်ရေဘူးထဲ ရေဖြည့်၊ မြေဖြူခဲလေးတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး တောထဲဝင်သွားတော့တာပဲ၊ တွေ့ သမျှ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ မြေဖြူနဲ့ တစ်၊ နှစ်၊ သုံးလုံးဂဏန်းတွေ အစဉ် လိုက်ရေးသွားတော့တာ၊ ညနေမိုးချုပ်လို့ ဘာမှမမြင်ရတော့မှ အိမ်ပြန် လာတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်နေလိုက်တာ... နေ့တိုင်းပဲ”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“မသိဘူးကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြပြန်သည်။ တံတားလက် ရန်းပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ရောက် တတ်ရာရာ စကားတွေ ဟိုတစ်ခွန်း ဒီတစ်ခွန်း ပြောမိကြသေးသည်။ သိပ်တော့ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှ။

ကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပျင်းရိလာကြသည်။

ချမ်းက...

“လူ့ဘဝဆိုတာ အဖုံးပိတ်ထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးပဲကွ၊ အထဲ မှာ ဘာရှိသလဲတော့ မသိဘူး”

ဒီဝိုင်းက ချမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာပဲရှိရှိပေါ့ကွာ... မထူးလှပါဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေ၏။ ချမ်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ယူလာ သော သေတ္တာကလေးကို သတိရသွားပြီးဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အထဲက ဂလောက်ဂလောက် မြည်သံကြားရအောင် လှုပ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် ပြုံးပြီး သေတ္တာကလေးကို တံတားလက်ရန်းပေါင်ပေါ် ချထားလိုက်၏။ နောက်... ချမ်းက...

“ဟေ့ကောင်... ဒီဝိုင်း၊ ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာကို ကော မသိချင်ဘူးလား”

ဒီဝိုင်း ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပြပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ စီးဆင်းနေသော ရေများကို ငေးမြဲငေးနေ၏။ ချမ်းက လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး...

“ငါလည်း မသိချင်ဘူး”

*

သူတို့အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပျံ့ဝဲလာသည်။ ညဉ့်ငှက်ဆိုး တစ်ကောင်ဟု ထင်ရ၏။ ငှက်ဆိုးက ဂစ်ခနဲ မြည်သံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားသည်။

“သေတ္တာထဲမှာ တစ်ခုခု ရှိနေတာကတော့ သေချာတယ်ကွ”

“အေး...”

*

ရေတဝေါဝေါစီးသံမှ လွဲ၍ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

*

ရုတ်တရက်...။

သေတ္တာကလေးသည် တံတားလက်ရန်းပေါ်တွင် ရှိနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။

(ဘာကြောင့် ပြုတ်ကျသွားရသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး

မသိကြ။)

တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသည့် ရေထဲတွင် မျောပါသွားသော သေတ္တာကလေးကို သူတို့ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ငေးကြည့်နေကြသည်။
ထို့နောက်...

တံတားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

*

အိအိခိုင် အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ဒီဝိုင်းက...

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း၊ မင်းပဲ ဝင်ပြောလိုက်ကွာ၊ ငါ ခြံပြင်ကပဲ စောင့်မယ်”

ချမ်းက အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး အိအိခိုင်၏မိဘများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနေစဉ် ဒီဝိုင်းက ခြံတွင် ချိတ်ထားသည့် ‘အိမ်ငှားမည်’ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ခဲရာခဲဆစ် ဖြုတ်ယူသည်။

ထို့နောက်... ‘အိမ်’ဟူသော စာလုံး၏ ‘မ’အက္ခရာပေါ်မှ ‘အသတ်’ကို ရေစိုနေသော သူ့အင်္ကျီစဖြင့် အသေအချာ ပွတ်တိုက်ဖျက်၏။

“အိမ် ငှားမည်”

ထို့နောက် ဆိုင်းဘုတ်ကို နေရာတကျ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ ချမ်းပြန်ထွက်လာသောအခါ ဒီဝိုင်းက ဆိုင်းဘုတ်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား တခွီးခွီး ကျိတ်ရယ်ကြသည်။

“လာ... ဟေ့ကောင်၊ လစ်စို့”

မနက်ဖြန်မနက်ဆိုလျှင် ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ပြီး အိမ်ကို ငှားချင်သူများ အိမ်ရှေ့တွင် တန်းစီကောင်း စီနေပေလိမ့်မည်ဟု သူတို့ တွေးကာ ပြုံးဖြစ်ကြ၏။

အခန်း (၅)

(နိဂုံး)

'နိဂုံး'ဆိုသည်မှာ သုည၏ ဟိုဘက်အလွန်တွင်သာ ရှိသင့်သော အရာဖြစ်ပါသည်။

အရာရာကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် အကြွင်းအဖြစ် သုညပင်လျှင် မကျန်ရစ်ခဲ့သင့်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သုညသည် အရာရာတိုင်း၏ မိခင်ဖြစ်၏။

သုညရှိနေလျှင် ဘဝသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စနေရဦးမည်။

လောကသည် သံသရာအသစ် ပြန်လည်ရဦးမည်။

တကယ်တမ်း...

သင့်ကိုယ်သင် နိဂုံးချုပ်လိုလျှင်

သင့်စိတ်သည် သုည၏ ဟိုဘက်အလွန်အထိ

ရောက်အောင် သွားသင့်ပါသည်။

(က)

ညသည် အိမ်တိုင်း၏ နောက်ဘက် တံစက်မြိတ်စွန်းတွင် တွဲ
လောင်း ခိုလျက်ရှိပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်ချိန်တွင် အရုဏ်
တက်တော့မည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရန် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်နေရာတွင်
သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်လိုက်မိကြသည်။

ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်

“မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ်... ဒီဝိုင်း”

“မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ်... ချမ်း”

နှစ်ယောက်စလုံး တိုက်ဆိုင်စွာ ပြိုင်တူပြောလိုက်မိသောကြောင့်
ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ဒီဝိုင်းက...

“ကဲကွာ၊ မင်း အရင်မေး”

ဟု ပြောသဖြင့် ချမ်းက...

“မင်းကိုကြည့်ရတာ စာမေးပွဲအောင်လို့လည်း ဘာမှ သိပ်ထူးထူး
ခြားခြား ဝမ်းသာပုံမရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဒီဝိုင်းက...

“မင်းကလည်း သိလျက်နဲ့ မေးနေပြန်ပြီ၊ မင်းကကော ဘာထူး လို့လဲ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် အပြုံးကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက်...

“ချမ်းရာ... တကယ်တော့ ‘အောင်မြင်တယ်’ ဆိုတာကော ‘ဆုံးရှုံး တယ်’ ဆိုတာကော နှစ်ခုစလုံးဟာ ရေခွက်တစ်ခွက်ရဲ့ အပြင်နံရံမှာ ခြယ်သထားတဲ့ အပြောက်အမွန်းတွေပဲ၊ ဒါတွေက အဓိက မကျပါဘူး။ တကယ့်အဓိကအစိတ်အပိုင်းက ရေခွက်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းအနှစ်သာရဖြစ် တဲ့ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်မှုက ငါတို့ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာကိုထူးပြီး ဝမ်းသာရဦးမလဲ၊ ဘာကိုထူးပြီး ဝမ်းနည်းရဦးမှာလဲ... ချမ်း”

သူပြောနေပုံက သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ ထို့နောက် သူက ချမ်းဘက်လှည့်ပြီး...

“မင်းကိုလည်း ငါမေးရဦးမယ်... ချမ်း”

“ပြော... ဘာလဲ”

“မင်းကော... လှမောင်မောင်ညွန့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မဆိုးတာ လဲ”

ချမ်းက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ခေတ္တမျှ တိတ် ဆိတ်နေသည်။

နောက်မှ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ အဲဒီလူရဲ့ ဘဝပဲကွ”

“အဲဒီတော့...”

“ငါတို့က တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို မှန် သလား၊ မှားသလား ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ဘဝကိုကော... သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကိုကော ပုံစံသွင်း အရောင်ဆိုးပေး တာက အဲဒီလူရဲ့ ‘စိတ်’ပဲ”

ချမ်းက စကားကိုဖြတ်ကာ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုးသွားသည်။ ခပ်ဖျော့ဖျော့လင်းလက်နေသော လမ်းဓာတ်မီးတိုင်ကို မော့ကြည့်သည်။ တော်တော်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စကားဆက်၏။

“လူတိုင်းဟာ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့အတွေးအခေါ်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို နားလည်ပြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဆိုးစရာ ရှိတော့မှာလဲ၊ တကယ်တော့ လူ့စိတ်ဆိုတာကကွာ...”

“ ‘စိတ်’ဆိုတာ ဘာဖြစ်သလဲ ချမ်း ”

‘စိတ်’ဆိုတာ စောစောတုန်းက ငါတို့ရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ သေတ္တာလေးလိုပါပဲ၊ အထဲမှာ ဘာပဲရှိရှိပေါ့... သူ့ဘာသာသူ အရှိ... အရှိတိုင်းလေး ထားလိုက်သင့်တဲ့ အရာမျိုးပါ ”

တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသည့်ရေထဲတွင် မျောပါသွားသော သေတ္တာလေးကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ငေးကြည့်နေသည့် ခံစားမှုမျိုးဖြင့် သူတို့ တိတ်ဆိတ်နေဖြစ်ကြ၏။

တကယ်တော့...။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ နိဂုံးတစ်ခုပင် ဖြစ်သင့်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်...
တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပင်
ကျောခိုင်းလမ်းခွဲခွဲကြလေတော့သည်။

*

စောင်းတို့ကို ရိုက်ချိုးလော့...၊
ထိုအခါ လူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်နားရွက်ဖြင့်
ပကတိအတိုင်း နားထောင်တတ်လိမ့်မည်။

အမြင်စူးရှသူတို့၏ မျက်လုံးကို ပိတ်လော့...၊
ထိုအခါ လူတို့သည် ကိုယ့်မျက်စိဖြင့် ကိုယ်
ကြည့်မြင်တတ်ကြလိမ့်မည်။

မြင့်မြတ်ခြင်းကို ဖျက်သိမ်းလော့...၊
ထိုအခါ မြင့်မြတ်ကြလိမ့်မည်။

အပိုင်း (၂)

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၆)

(က)

နှင်းငွေ၊ မြူငွေ၊ တွေ့မှိုင်းမှိုင်းဝေရီသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လုံးမှာ သော်ကပင်တွေ၊ ကုက္ကိုလ်ပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေ စိမ်းညိုကာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။

သစ်ရွက်တွေကြားမှာ နေရောင်ခြည်က ပြောက်တိပြောက်ကျား မြေပေါ်ခနေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားသံလေးလေး တွဲတွဲကို ကြားရတတ်သည်မှလွဲ၍ ခြောက်မိုင်ခွဲ လူနေရပ်ကွက် ကလေးသည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော ရပ်ဝန်းငယ်လေး ဖြစ်၏။

အင်းလျားကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော နံနက် ခင်း လေပြည်လေညင်းသည် ရပ်ကွက်ဝန်းကျင်ခပ်သိမ်းကို မှုန်ဝါးကာ ငွေအိုရောင် ပျပျဆိုင်းလျက် စိုစွတ်အေးမြနေစေလေသည်။

ချမ်းက ဒီဝိုင်း နေနေသော သူ့ဦးလေး၏လိပ်စာကို ရှာမတွေ့ သောကြောင့် စိတ်တိုလာသည်။ လမ်းသွယ်ကလေးတွေ၊ လမ်းမြှောင် ကလေးတွေက ရှုပ်ထွေးဖြာထွက်နေကြသည်။ အိမ်နံပါတ်များက တစ် ဆက်တည်းမရှိ၊ တချို့နေရာများတွင် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ် နေကြ၏။

သည်နားတစ်ဝိုက်မှာဆိုတာတော့ သေချာတယ်ဟု တွေးရင်း

အနီးဆုံးအိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူရပ်နေသော
နေရာ အနီးတစ်ဝိုက်က အိမ်များတွင် လူရိပ်လူယောင်ပင် မမြင်ရ။

ထို့ကြောင့်... ချမ်းက ရှေ့နားဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ခြံဝန်းကျယ်တစ်ခုထဲတွင် ကရာတေးဝတ်စုံအဖြူဖြင့် သိုင်းလေ့ကျင့်နေ
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခြံထောင့်ရှိ သရက်ပင်အောက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်
လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကားကား
ကြီး ထိုင်လျက် ကောင်မလေး သိုင်းလေ့ကျင့်ပုံကို ကြည့်နေ၏။

ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာမှာ မုန်လာဥနှင့်တူသည်။ နဖူးပြောင်ပြောင်၊
မျက်နှာလုံးလုံး၊ ရှည်မျောမျောနှင့် ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ဆံပင်တွေကစုပြီး
ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်က ရေထိုးထားသော ကြက်ဆင်ဝဝကြီးတစ်ကောင်
နှင့် တူနေသည်။

ချမ်းက ခြံတံခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်းလေးကို
လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ချွင်... ချွင်”

မုန်လာဥနှင့်တူသော လူကြီးက ခြံသို့ တစ်ချက်ခေါင်းထောင်
ကြည့်သည်။ ချမ်းကို မြင်သောအခါ စိတ်ပျက်စက်ဆုတ်ဟန်ဖြင့်
မျက်နှာလွှဲသွားပြီး ကောင်မလေးကိုသာ ကြည့်မြဲကြည့်နေပြန်၏။

ချမ်းက စိတ်မရှည်စွာဖြင့်...

“ဗျို... အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့”

ထိုလူကြီးက လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့။ ချမ်းနှင့်စကားပြောဖို့
အဖက်မတန်ဟု ခံယူထားသည့်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ
လက်ဝါးခါပြပြီး...

“သွား... သွား”

ဟု မောင်းထုတ်သည်။

ချမ်း စိတ်တိုတိုဖြင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် ဘေးမှကပ် လျက်ခြံတံခါး ပွင့်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း”

ဒီဝိုင်း၏ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။ ဒီဝိုင်းက သုတ်သုတ်ပျာပျာ ပြေးထွက်လာပြီး...

“ဟိုဘက်ခြံမှာ အသံပြကြီးနဲ့ အော်ခေါ်နေတာ ကြားကတည်းက မင်းအသံပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်တော့ထင်လိုက်သား”

ချမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“အေးကွာ... မင်း လိပ်စာကလည်း ရှာရခက်လိုက်တာ။

“ဒီကြားထဲ နည်းနည်းပါးပါး လမ်းညွှန်နိုင်မလားလို့ လှမ်းမေးမယ် စိတ်ကူးတာတောင် ငါ့ကို သူတောင်းစားလို မောင်းထုတ်လိုက်သေးတယ်”

ဒီဝိုင်းက ချမ်း၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကူဆွဲရင်း ချမ်းကို အိမ်ထဲ သို့ ခေါ်သွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခေါင်းရင်းခြံက လူတွေက အဲဒီလိုချည်းပဲ၊ အတော် ဆက်ဆံရေးညံ့တယ်၊ အခု ဒီကို ငါ့ရောက်နေတာ (၁၀)ရက် လောက်ရှိပြီ၊ ဒါတောင် ခုထိ သူတို့နဲ့ပေါင်းလို့သင်းလို့ မရသေးဘူး”

“ဒီလို အိမ်နီးချင်းမျိုးနဲ့တော့ ပေါင်းသင်းမနေပါနဲ့တော့ကွာ”

ဒီဝိုင်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်စိတ်တိုလာတယ်နဲ့တူတယ်... ချမ်း၊ ဟုတ်လား”

“စိတ်မတိုဘဲ နေမလားကွ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ

ဇိမ်ယူပြီး ထိုင်နေလိုက်တာ၊ ငါ ဒီလောက်လှမ်းခေါ်နေတာတောင် ဝတ်ကျောတန်းကျော ထလာဖော်မရဘူး။”

“သူ့ဆောင်းဘီ ကြယ်သီးပြုတ်နေလို့ မတ်တတ်မထရဲတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒီဝိုင်းစကားကြောင့် ချမ်းက ရယ်မောလိုက်၏။

ဒီဝိုင်းက ချမ်း နေရမည့်အပေါ်ထပ်မှ အခန်းသို့ လိုက်ပို့သည်။ ခုတင်ဘေးရှိ နံရံကပ်ဘီရိုထဲတွင် ချမ်း၏ အဝတ်အစားသေတ္တာကို ထည့်ပေးနေစဉ် ချမ်းက ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကို သွားဖွင့်လိုက်၏။

ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ခြံမှ ကောင်မလေး သိုင်းကစားနေပုံကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ ချမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် ကြယ်ကြွေသလို လက်ခနဲ ပျော်မြူးသွားပြီး ‘ရွှီး’ခနဲ လေချွန်လိုက်မိ၏။

ကောင်မလေးက သတိထားမိပုံ မပေါ်သော်လည်း နံဘေးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေသော မုန်လာဥကြီးက လေချွန်သံကို ကောင်းစွာကြားသွားပြီး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ချမ်းက ကမန်းကတန်းဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးနောက်တွင် ကွယ်နေလိုက်ရသည်။

ဒီဝိုင်းက ဗီရိုတံခါး ပြန်ပိတ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်သူ့ကို သွားစနေတာလဲ”

“ကောင်မလေးကွ၊ သူ့ကိုယ်သူ တရုတ်ကားထဲက မင်းသမီးအောက်မေ့နေသလား မသိဘူး၊ ‘ယိ... ယား’၊ ‘ယိ... ယား’နဲ့ အော်ပြီး လေထဲကို လက်သီးနဲ့ ထိုး၊ ခြေထောက်နဲ့ ကန် ကိုးရိုးကားရား လုပ်နေတယ်၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ရေနစ်နေတဲ့ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် လှိပ်”

“ဟား... သွားမစနဲ့ကွ၊ ကောင်မလေးက ဒီလောက်မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ကိုအိမ်မှာ အနီးကပ် သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာက အာရုံအဆင့်ပွဲတွေမှာ ချန်ပီယံကွ၊ ရွှေတံဆိပ် သုံး... လေးခါလောက်ရဖူးတယ်ဆိုပဲ၊ နာမယ်က ‘ကျား-အောင်ဒင်’တဲ့”

“ကျားထိုးတာ အတော်ဝါသနာပါတယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ငါနဲ့တော့ တစ်ခါမှမဆုံဖြစ်သေးဘူး၊ လမ်းထဲက ဟိုလူဒီလူပြောတာ ကြားဖူးတာပဲ၊ မင်းလည်း သတိထား... ဇာန်မလေးက တိုင်ပြောလိုက်လို့၊ ကျားအောင်ဒင်က သူ့တပည့်ကို နောက်ရမလားဆိုပြီး မင်းကိုလာတီးနေလိမ့်မယ်”

ချမ်းက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ သူ့မျက်စိထဲတွင် မုန်လာဥပုံမျက်နှာနှင့်လူကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ သည်လူကြီးနှင့်သာ ဆိုလျှင် မလွယ်။ သူ ကြက်သီးထသွား၏။

သိုသော်... ချမ်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ကြိုက်ပြီကွာ... ငါကလည်း အဲဒီလိုပြိုင်ဘက်မျိုးနဲ့မှ တွေ့ချင်နေတာကွ၊ မင်းသိပါတယ်... ဒီဝိုင်း၊ ငါကလည်း ကိုယ်ခံပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် ခေသူမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ဆရာကတောင် လက်ဖျားခါရတယ်”

“ဪ... မင်းက ဆရာလက်ဖျားကို အုတ်ခဲနဲ့ ထုလိုက်မိသေးတာကိုး”

ဒီဝိုင်း၏စကားကြောင့် ချမ်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။ ဒီဝိုင်းက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“မင်းစကား မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားနော်... ချမ်း”

ဟု ပြော၏။

*

(ခ)

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာထထချင်း ချမ်းက ခေါင်းရင်းမှ ပြတင်းပေါက်ကို အရင်ဆုံးထဖွင့်သည်။

ကောင်မလေးက ခြံထဲတွင် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေ၏။ ချမ်းက ပြတင်းပေါက်မှ ထိုင်ကြည့်ရင်း စိတ်ပါသလိုလို ဖြစ်လာသောကြောင့် သူ့ပါ မတ်တတ်ထပြီး ကောင်မလေးလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြည့်သည်။ သိပ်အဆင်မပြေလှ။ အရုပ်ကို သံပတ်ပေးထား သလို ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ဘာသာ ပြန် တွေးမိပြီး ရယ်ချင်လာ၏။

ခဏကြာသောအခါ ကောင်မလေးက ကြိုးခုန်ပြန်သည်။ ချမ်း စိတ်ညစ်သွား၏။ သူ့အခန်းထဲတွင် ကြိုးကမရှိ။ ထို့ကြောင့် ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာစကို ဖြုတ်ပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်၍ အစနစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ကြိုးလုပ်ပြီး ခုန်သည်။

အဝတ်စနှင့်ကြမ်းပြင်ထိရိုက်သံက တဖုန်းဖုန်း ကျယ်လောင်စွာ မြည်နေသောကြောင့် ကောင်မလေးက ကြားသွားပြီး ခေါင်းမော့ကြည့် သည်။ ချမ်းက လျှာထုတ်၊ မျက်လုံးပြူးပြီး ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ပြလိုက်

၏။ ကောင်မလေး ကြိုးကို ပစ်ချပြီး အိမ်ထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ် ဒီဝိုင်းက အခန်းဝတွင် လာရပ်ပြီး

“ဟေ့ကောင်...ဘာအရူးထနေတာလဲ၊ ရေချိုးတော့လေကွာ... မြန်မြန်လုပ်၊ ကျောင်းသွားမယ်”

*

ညနေဘက်တွင် အတော်နောက်ကျပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်ကြသည်။ ချမ်းက အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက် တံခါးကို ပြေးဖွင့်၏။

ဒီဝိုင်းက ချမ်းကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက်...

“ဟေ့ကောင်... သွားကြည့်မနေနဲ့တော့၊ အခုလောက်ဆို ကောင်မလေး သိုင်းလေ့ကျင့်တာ ပြီးနေလောက်ပြီ”

ချမ်းက လေတစ်ချက် တိုးတိုးချွန်လိုက်ရင်း...

“မပြီးသေးဘူးကွ၊ လာကြည့် လာကြည့်”

ပြတင်းပေါက်မှ သူတို့ဦးခေါင်းနှစ်လုံး ပြုလျက်ကြည့်ကြသည်။ ကောင်မလေးက သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားရင်း သိုင်းကစားနေ၏။ သူမ၏ နဖူးဆံစတွင် ချွေးစက်တွေ ဥနေသည်။

ချမ်းက မနေ့က ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေသော မုန်လာဥမျက်နှာနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရှိမရှိ မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ မတွေ့ရ။

“ဒီနေ့ သူ့ဆရာကြီး အနားယူတဲ့နေ့ဖြစ်မှာပဲ”ဟု ချမ်းကတွေးလိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်မြူးကြွလာ၏။

ချမ်းက ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာဖြင့် ဒီဝိုင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်

သည်။ ဒီဝိုင်းက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြ၏။ နောက်ဖို့ပြောင်ဖို့ ကိစ္စဆိုလျှင် အထွေအထူးတိုင်ပင်နေစရာ မလိုအောင်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီရှိကြ၏။

လက်ဖဝါးချင်း ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ကြပြီး ပြတင်းဝတွင် ကောင်မလေးဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရင်ကော့၍ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကောင်မလေးက စင်ဖြင့်ထောင်ထားသော အုပ်ကြွပ်ပြားများကို ဖြောင်းခနဲ ဖြောင်းခနဲ မြည်အောင် ကန်ပြီးခွဲနေ၏။

ကောင်မလေးက မာန်သွင်းပြီး 'ယိ... 'ဟု အော်ဟစ်လိုက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ပြိုင်တူ 'ယိ... 'ဟု လိုက်အော်ကြ၏။ ကောင်မလေးက 'ယား... 'ဟု ဟစ်ကြွေးကာ လက်သီးထိုးလိုက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အသံပြဲကြီးများဖြင့် 'ယား... 'ဟု ကြောင်စီစီအော်ကာ သူတို့၏လက်သီးများကို လေထဲသို့ ပြိုင်တူဆန့်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

သုံးလေးကြိမ်ခန့် လိုက်အော်ဟစ်ပြီးသောအခါ ကောင်မလေးက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် သူတို့နှစ်ယောက်ဘက်သို့ မော့ကြည့်သည်။

*

ချွေးစက်တွေဥနေသော သူမ၏မျက်နှာကလေးက ပွင့်ဖတ်ပေါ်နှင်းစက်ကလေးတွေ တင်နေသည့် ကံ့ကော်ပန်းတစ်ပွင့်နှင့်တူသည်။ သွယ်နွဲ့ညွတ်ပျောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားပုံက ဆောင်းဦးလေပြည်ထဲတွင် ယိမ်းသွားတတ်သည့် မိုးမခပင်ပျိုကလေးနှင့်တူ၏။ စိတ်အလိုမကျဟန် မှုန်ကုပ်ထားသော မျက်ဝန်းများကတော့ အပြာရောင်မှိုင်းမှိုင်း တိမ်တိုက်ကလေးများနှင့် တူနေလေသည်။

*

ကောင်မလေးက သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာများကို မြင်ရသောအခါ ချာခနဲလှည့်ပြီး အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။ စုစည်းချည်နှောင်ထားသော ဆံနွယ်စတွေ ပခုံးသားပေါ် ဖွာခနဲ လွင့်ခါသွားပုံက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။

ကောင်မလေးက အာရုံကို ပြန်စုစည်းလိုက်ပြီး စောစောကလိုပင် မာန်သွင်းလျက် အုတ်ကြွပ်ပြားများကို 'ဖြောင်းခနဲ' 'ဖြောင်းခနဲ' ကန်ခွဲပစ်နေသည်။ ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း စိတ်တက်ကြွလာပြီး နံရံတွင် ထောင်ထားသည့် တံမြက်စည်းကို အားရပါးရ ပစ်ကန်ထည့်လိုက်ရာ တံမြက်စည်းက 'ပျတ်'ခနဲ ကျိုးသွား၏။

“အဲ... ငါလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ဟု ချမ်းက သူ့ဘာသာသူ တွေးရင်း ဘဝင်မြင့်နေသည်။ ဒီဝိုင်းကတော့ ကျိုးသွားသော တံမြက်စည်းကို နှမြောတသစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြားရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟိုက်... သေပြီ”

“ဟာ... ပြဿနာတော့ တက်ပြီဟေ့”

မုန်လာဥမျက်နှာနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ချမ်း ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ မောသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်မလေးကိုစပြီး နောက်ပြောင်နေကတည်းက သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တစ်နေရာရာမှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပုံရသည်ဟု ချမ်း တွက်ဆလိုက်မိ၏။

“ဟေ့ကောင်... ချမ်း၊ သွားလေကွာ”

“ဟာ... မင်းကလည်း”

“ဪ... မင်းပြောခဲ့တဲ့စကား မင်းမေ့ပြီးလား ချမ်း၊ ဒီလိုပြိုင်

ဘက်မျိုးနဲ့မှ တွေ့ချင်နေတာဆို”

ဒီဝိုင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချမ်းကို တွန်းလွှတ်လိုက်၏။ ချမ်းက နောင်တကြီးစွာဖြင့် တွန်းဆုတ်တွန်းဆုတ် ခြံထဲဆင်းသွားသည်။

သူ ခြံတံခါးကို မပိတ်ဘဲ စေ့ရုံသာ စေ့ထားခဲ့မိသည်ကို ပြန်သတိရလာ၏။ သူ ခြေလှမ်းရင်း ဒူးတွေ ခွေညွတ်ခွေကျချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ်... ခြံတံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး မုန်လာဥမျက်နှာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခြံထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်လာလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် နဂိုကတည်းက ကြီးမားထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူနေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ လက်ထဲတွင် ယင်းတိုက်နှစ်သားသဖွယ် မည်းနက်ပြောင်လက်နေသည့် တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခြေလှမ်းလာပုံက သတိကြီးစွာဖြင့် တရွေ့ရွေ့၊ ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်နေဟန်မျိုး၊ ခါးကိုညွတ်ပြီး တိုက်ကွက်ကျဉ်းအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ချုံ့ထား၏။

ချမ်းက တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းလိုက်သည်။

“ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်က ဦးအောင် အရင်တိုက်”

ဟူသော သိုင်းသမားတို့၏လက်သုံးဆိုရိုးကို သတိရသွား၏။

ချမ်း၏အာရုံကြောများရုတ်ခြည်းနိုးကြွလာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မလှုပ်မယှက်စူးရှသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ချမ်းကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟိတ်...”

ချမ်းက ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်သွားပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မေးဖျားကို ခြေဖြင့် ခတ်လိုက်၏။ တည့်တည့်ထိသည်။ ‘ဖျောင်း’ခနဲ မြည်၏။ ချမ်းက လူချင်းဝင်ပူးမိမိချင်း ညာလက်ဖဝါးစောင်းဖြင့် အားထည့်ပြီး ခုတ်ကာ တစ်ဆက်တည်း တံတောင်ဖြင့် ရင်ဝကို တွက်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အွတ်ခနဲ မြည်ကာ ပါးစပ်မှ လေတွေ ထွက်လာ၏။ ခွေကျသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ခါးဆစ်တည့်တည့်ကို ဖနောင့်ဖြင့် အားရပါးရ ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“အောင်မလေး... သေပါပြီဗျ”

ထိုသူက နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ချမ်း၏ခြေရင်းတွင် ခွေခနဲ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

အော်သံကြောင့် တစ်ဖက်ခြံမှ ကောင်မလေး ပြေးဝင်လာသည်။ ချမ်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ခုံညားစွာပိုက်လျက် ကောင်မလေးကို မထိတရီလှောင်ပြုံးပြုံးကာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက ဘာမှမလှုပ်ရှားလိုက်ရသလို အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။

“ရှင်... တော်တော်လက်မြန်တာပဲ”

ချမ်းက ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်ပြီး လေသံအေးအေးဖြင့်...

“ဆောရီးပဲကွာ... မင်းရဲ့ဆရာကြီး ချန်ပီယံကျားအောင်ဒင်ကို ကိုယ့်ပညာ နည်းနည်းမြည်းစမ်းခွင့်ပေးလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ကောင်မလေးက စိတ်မချမ်းမြေ့သည့်မျက်နှာဖြင့်...

“မဟုတ်သေးဘူးရှင်... ရှင် အားရပါးရ တွယ်ထည့်လိုက်တာ ခါးနာနေလို့ လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့အဖေပဲ”

*